

FARKAS ANDRÁS

Ének Egerről

(Elbeszélő költemények)

1995.

A SZERZŐ EDDIG MEGJELENT MUNKÁI:

Útrakészen - versek - 1943.	Mózes 1993.
Ez is színház - Szatíra - 1988.	Apokalipszis 1993.
A lényeg, avagy az Isten kabalája - Drámai költemény - 1988.	A misztérium 1993.
A téma megkisértése, avagy az Isten drámája 1988.	Zsuzsa és a bírák 1994.
Oratórium a pokoljárásról - Versek - 1990.	Egy korszak antológiája 1994.
Hajnalban, félve, este - Poéma - 1990.	Nikotrisz és Nitager 1994.
Töredékek - Versek - 1991.	Farsangi generális 1994.
A lágerszázad énekei - Versek - 1991.	Morzsák 1995.
Mozaikjátékok 1992.	Ének Egerről (Elbeszélő költemények) 1995.
Isten bohóca 1993.	

Tartalom:

Ének Egerről	3
A császárnál	19
Hajnali borotválkozás	33
Az első kiáltás	43

Ének Egerről

Hajt ez a város,
Hordoz, elámít,
Mint a gyerekek,
Hinti-hazudja
Esti meséit:
Ebben a házban
Hajsza, tivornya
Volt csak a módi,
Abban a főúr
Szabta a rendet
És a valót csak
Élte pogányul,
Vagy nagyon is bölcs,
Jó tagadással
Vitte előbbre
Kényszere útját.

Ott fura firkász
Körme kopott el
- Lelke talán volt -,
Míg kifizették
Néki a fröccsöt,
Mert nyomoránál
Már csak igénye
Volt maradandóbb -

Ilyen a város?

Itt csinos asszony
Ropta a táncot,
Hogyha urakkal
Járnia kellett,
És kicsi szoknya
Nagy lebegése
Vitte-mutatta
Akkora ínycs,
Akkora áru

Annyi falatját -

Ilyen a város?

Itt a szelekkel
Szembeszegülő
Álmodozóval
Járt felesége
Egybekarolva,
Évtizedekben
Elmervülő
Nagy szerelemmel,
Mintha nekik majd,
Fenn, a halálban
Visszafizetnék
Azt, amit itt már
Meg sosem élnek -

Ilyen a város?

Ott, vagy amott is
Fürge leányok
Álltak a lesre,
Merre, hová is
Hívja, ha hívja
Férfi, ígéret,
Mert örökéig
Még se maradhat
Szûz, ami nem szûz,
Test, ami vágyik,
És nem a lelket
Kérik-akarják
Nászra cipelni?

Volt ez a város?

Ott a vigécek
Vad hada harsan,
Surran, az üzlet

Most nem egészen
Nyílt, a világos
Ablak, az ajtó
Már becsukódik,
Suttog a száj is,
És nem imádság,
És nem a tiszta,
Szép becsületnek
Hangja okítja
Ezt a hadat. Csak
Egybefarolnak,
Mert a nagy érdek
Úgy boronálta
Össze a bandát,
Hogy nekik itt most
Osztaniok kell,
Összeszorozni,
Hogy kifelé az
Ész, a mosolygás
Színfala lássék,
Mert hogy a forma
Áldozat és fény,
Míg a zsebekben
És a gyomorban
Ott vihorászik
Pillanatoknak
Nagy zabasága -

Volt ez a város?

Látni a rendőrt.
Szürke ruhája,
Mint az az aszfalt,
Hol figyel és vár,
Törtet-e, honnan,
Bárki a rendre
Törtet-e bárki,
Bárhova, bárhol,
Úgy, hogy a rendet

Védeni kéne -
Szürke a rendőr
Ott is, agyában,
Ő a parancsot
Úgy veszi át, hogy
Meg se kísérli
Értetni, látni,
Mennyire minden
Játszma meg önzés -
Őt falujából
Régi paraszti
Képek, a kocsmá
És a család, tűnt
Arcok, a hívás
Harca kísérték
Eddig, ahonnan
Már soha nem tud
Meggzabadulni:
Némi tudással
Rendre ügyel fel,
És hiszi is, hogy
Általa, érte
Áll ez a rend úgy,
Mintha valóban
Rend, nyugalom, csend
Általa kapna
Új nyomatékokot.
Boldog a szürke
Rend csukaszürke
Őre az utcán?

Volt ez a város?

Sok kirakatban
Nézi a golyhó,
Mekkora válla,
Mekkora széllel
Söpri az utcát,
Szögletes arcán

Megsimogatja
Fancsali ráncát,
Majd a kobakján
Összegereblyél
Pár pici szálát,
Mert hogy a golyhó
Vaskos, öreg már,
Szussza behúzza
Bomba-pocakját
És hogy az orra
Viszket, az orrát
Fújja, ha tüsszent -

Volt ez a város?

Ott a tekintély
Jön, vagyis inkább
Lejt, ahogy innen
Látszik a látvány-
Lejt, halad, elfér,
Társai közt is
Társtalan, éber
Fény a szemében,
És ha köszönnek,
Visszaköszön, mint
Látogatóban
Erre vetődött
Köznapi nagyság,
Kit kicsi teste
Csak megalázott
Azzal a ténnyel,
Hogy született és
Itt halad el már -

Volt ez a város?

És hogy amott is
Lenne valódi
Látnivaló, biz

Érdemesítsük
Nagy figyelemre!
Egy ifiasszony
Állami módra
Méri a szeszt és
Méri magát is.
Persze nem úgy, a
Centivel ujja
Itt sose babrál,
Majd ez a mérce
Egy decinél már
Csuklik, a félnél
Még valahogy mér,
Ám ha a pénznél
Tart, beleszámol
Hosszan a férfi
Fürge kezébe,
Közben a felső
Teste hajolna,
Hogy kimutatná,
Mekkora érték
Fekszik a blúzban,
Majd a szemével
Még odabiccint,
Sőt a picinyke
Hang vihog is rá,
Hogy neki mindég
Védeni kellett
Szende szemérmét,
Majd amikor már
Egybesimul a
Két tenyerük közt
Pérez meg a szándék,
Mint aki ébred,
Söpri az áru
Szemtelen árát
Önfeledéssel -

És ez a város
Hordoz a mélyben,
Nappali mélyben,
Éjjeli mélyben,
Régi időkben,
Holnapi vágyban
És mai utcán,
És magasokban,
És magasabban
Engem, akit tart
Nagy tenyerén, hogy
Tartson, amíg a
Fontos időben
Fontos a lét itt,
És az időben
Fújva a nótát
Kerget előre
Másokat, izzó,
Lelki magányok
Új utazását
Rakja nyakukba,
És beleszervez
Ebbe a mába
Tűnt levegőt és
Tarka jövődöt,
Testi világok
Könnyeit, átkát,
Mert sok az asszony
És ami hűség
Visszamaradt még
Bennük a vásár
Napja után is,
Kétes ajándék,
Talmi vagy csak -

Néma, magányos
Vágyakozások
Futnak a templom
Tornyai által

Messzi terekbe
El, ki, odáig,
Hol csak az Isten
Léte kerülhet
Szóba, veszélybe,
Hogyha a hang van
Erre a tétre -

Ilyen a város?

És temetőben
Porlanak, álmot
Rakva a földre
Földi halandók,
És a halottak
Hívnak el innen,
Hívnak, akarnak
Szólni, hogyan kell
Látni a sorsot,
Mondani váagnak,
Mit, hogyan és hol
Kellene tennünk,
Ám a fülünkben
Száz zaj, a zajban
Más ügye bujkál,
És mi szaladnánk,
Mint a nyomottak,
Célok elébe -

Ilyen a város?

Néha az ünnep
Fényre terelné
Ezt a világot
És kisöpörve
Megmutogatja,
Hogy ki, miben jó,
Hány anya őrzi,
Fejti az álmot

Kis gyerekének
És amikor sír
Éjszaka, ébred,
Mert a sok árva
Gond, a virasztás
Gyötri a lelkét,
Gyötri a testét,
S néma a zokszó,
Hogyha a fáradt
Szív csak igyekszik
Tenni a tettet -

Ilyen a város?

Itt van a kórház!
Hogyha az ajtó
Nyílik, a lépted
Már szomorúbb lesz,
És ha a portán
Túl belibeghetsz,
Érzed, a szíved
És a tüdőd is
Váltja a ritmust,
Mert a szobákban,
Annyi teremben,
És a sok ágyban,
Annyi veremben
Kínok, a rémek
Fekszenek, ingyen
Adva magukból
Azt, ami minden
Látogatónak
Kincses okulás -
Itt, bizony, itt már
Lappad a gög és
Huppan a kinti
Pöffeteg élet
S bárki betegnek
Itt ki-lemossa

Emberi arcát
Titkos alázat -
Csak belenézni
Kell a szemekbe,
Csak belelátni
Kell az agyakba,
Hallani kell a
Hangokat és azt,
Hogy mi a fontos
Nézik, akikben
Félelem és vágy
Hál el az ágyon
Vaksi szerelmet,
Perceket, órát,
Hónapokat, nagy,
Mély szuszogásban -

Ilyen a város?

Mennyi halandó,
Mennyi haladó,
Hány, bizalommal
Összementelt
Álmodozás, hit
Reng a falak közt?!
Olykor a város,
Mint az a raktár,
Melybe az árut
Csak behordják,
Honnan az árut
Elviszik és nincs
Senki, de senki
Nincs kijegyezni,
Hol, mikor és mit,
Mennyi időre,
Mekkora szándék
Örve alapján,
Mekkora célnak
Hódolatául

Hoznak idáig
S visznek el innen? -

Ilyen a város?

Ilyen? A képbe
Még be se írtuk,
Hány palotából,
Mennyi erőből,
Mennyi iparból
Hordjuk a nyüzsgést
Össze? A tájat
Még le se írtuk,
Még ki se mondtuk,
Mennyi a szépség
Kis terek, utcák
Száz küszöbénél,
Még a szerelmes
Szív ki se bökte,
Hány bokor és fa
Adja az árnyat,
Hogyha a titkot
Rejteni készül -

Ilyen a város?

Mintha időgép
Szállna felette
S erre a bűgő,
Gépi mosolyra
Zeng fel a város
Tornyaiból a
Csenddel a hívő,
Déli morajlás,
Este a szálló,
Hû denevérek
Szárnya között a
Múlt, hogy a mának
Küldene választ

Jó ügyeinkhez -

Ilyen a város!

Fényes, ezer szín
És ezer arc ez -
Mennyi ezernek
Arca, nyugalma,
Ritmusa, harca,
Álma, virága,
Terve, valója
Mindez? A dallam
Ébred a hajnal
Friss tüdejéhez,
Nappali zsongás
Dobja magasba,
Majd hogy az este
El ne csitítsa,
Annyira épp csak,
Annyira már csak,
Hogy lepihenjünk!
És ez a dallam
Szól, beleszippant
Néha az égi,
Messzi magasba,
Mert aki földön
Jár, vegye észre,
Hogy van a rögnél
És levegőnél
Is kitanultabb
Testi rokonság -

Ilyen a város!

És ha a dallam
Jár az eszünkben,
És ha a ritmust
Fogja a lelkünk,
Fonjuk is össze

Képzeletünkkel
Mind a vidéket,
Völgyeivel, szép
Dombjaival, zord
Bükki hegyekkel,
És az idővel
Fogjuk egésszé,
Hogy ne legyen már
Semmi hiányunk,
Hogy ne akarjon
Senki kibújni
Innen. A Város
Tartson egésszé
Minket, ahogy csak
Tarthat a kőfal,
Minket, ahogy csak
Tarthat a létben
Emberi testünk,
Emberi lelkünk
És az a bíró
És az a nagy rend,
Ott, odabent és
Úgy, ahogy elkél,
Adja parancsát
Féltve-megóva
Földi reményünk
Hajnali fényét -

Ilyen a város!

És az időgép
Túrja felettünk,
Rántja alattunk
Egykori álmok
Rossz lepedőjét,
Tépi-tiporja
Egykori énünk
Szürke ködét, hogy
El ne feledjük,

Mennyi, mi-minden
Szúrta tövissel
Át a mi lelkünk.
És az időgép
Válasza mindig
Más, valahogy más,
Mint amit értünk,
És az okulás
Szinte magától
Jönne, de néha
Késik, esetleg
Elmarad éppen.

Így van ez itt is!

Szép, ha az oszlop
Súlya-aránya
Nyurga, a ritmust
Szabja a kőben,
Égbeszökellő
Gondolatoknak
Méri az útját,
Rajzolatát a
Templomi arcnak,
S arculatában
Adja a klasszist,
Adja a szándék
Régi vonását,
Adja a méltó
Emberi külszint
Annak, amit nem
Hord a ruháján
Földi halandó -
Mennyi lepárolt
Század, az ízlés
Hány hava olvadt
El tavaszonként,
Míg ez a kőfront
Itt, eme völgyben

És az időben
Összesereglett,
Hogy szigorúan
Állva a rendet,
Néma vigyázz-ban
Állva tanulja:
Mennyi dicsőség
Múlik el egyszer!
És hol az Egyszer
És hol a Múlás
Kezdeté, vége?
És hol az első
Tennivalótól
Még az utolsó
Döbbenet és a
Vég, ami nem vég,
Látszat azoknak,
Kik nagyon élnek?!
Ennyi tanulság
Szólhat a benti,
Itteni népek,
Szólhat a fürge,
Jó idegennek,
Annak, akit vonz,
Hív ez a város,
S mondja magáról,
Mintha hihetné,
Hogy van a könek
Szíve, doboghat?

Ilyen a város?

Délen a Kőlyuk
Partjainál van,
Fenn, a Királydomb -
Régen a meghitt
Percek elégő
Mozzanatában
Mondta a lányka,

Két puha csók közt,
Hogy ma is él az
Ősi legenda,
Anyja mesélte
Ünnepi órán:
Egykor az Árpád-
Házi királyok
Elseje, István,
Innen a háts
Domb tetejéről
Nézte, amint a
Várat, a Várban
Templomot épít
Népe, a hívő
Szittya-magyarság -
Most csak a sűrű
Sorban a szöllők
Sok venyigéje
Fonja a tűnő
Gondolatot, hogy
Messzire menjünk -

Mesteri térkép
Tárja ki lelkét,
Hogyha Nyugatról
Néz le a jámbor
Látogató. A
Tájat az esti
Árnyak a nyári
Nap nyugovását
Várva takarják,
Annyira épp csak,
Hogy valamennyi
Tornya kilássék
Onnan, a mélyből
És a harangszó
Szólja-jelezze,
Hogy van a nép a
Katlan ölében

És a kövek közt,
Utcai úton,
Tér tenyerében
Lábak inálnak
Munkahelyekről,
Erre-amarra,
S végre hazáig -

Ilyen a város?

Visszatekintve
Évtizedekkel:
Hóstyai utcák,
Fürge gyerekhad.
Mindig a labda
Járt az eszünkbe
És ha csapatba
Összeverődve
Összeszegődtünk
Más csapat ellen
Győzni, a játék
Folyt apadatlan
És a sötétség
Sem kanyarított
Véget a meccsnek.
Senkise gondolt
Lányra, a labda
Mebabonázta
Képzeletünket
És valamennyi
Álom a gólnak
Száz örömére
Adta a voksát.
Merre repült el
Mindez a fényes,
Gondtalan óra?
Mind, ami akkor
Szemtelenül-szép
Pillanat, üdvös

Elfeledés volt,
Mert ha anyám is
Szólt üzenettel,
Jött a hugocskám,
Hogy vacsoránál
Várnak, a félés
Messzire szökkent,
Bár hihetően
Vártam apámtól
Érte fenyítést,
Ám az a mámor
Sorra megérte -

Volt ez a város?

Innen, a Várból
Látnivaló és
Látni, szeretni
Kell a világot,
Mert ami itt van,
Része a nagy-nagy
Minden-Egésznek,
És ami itt volt,
És ami itt lesz,
Része a Folyton-
Megszületésnek,
Annak a hitnek,
Hogy nem a baljós
Félelem és a
Rémes igékben
Megjelenő vád
Tartja a lelket
Ébren, a boldog,
Fészek-alatti,
Otthonos élet,
Benti terekben,
Éppen a szívben
Gerjed, igyekszik
Nagyhatalommá -

Már gyerek-ésszel,
Szívvel, az ugró
Gyermeki szemmel
Láttam a régi
Líceum-udvart -
Még a mocsári
Fák diadalmas
Erdeje állt ott,
Tömve - betöltve
Két emeletnyi
Földi magasság
Rengetegét. Én
Nagy folyosókon
Át ha jutottam
Iskolapadba,
Néma betűkből
Tudni tudandót,
Bár sose hittem,
Hogy valamíg a
Testem erővel
Bírja, betűből
Kellene élnem -
Ám ha a tízperc
Jött, tavaszokint,
Usgyi az udvar
Fái közé csak!
Gazdag az emlék,
Álmaim alján
Vastag a törzsük,
És a mocsári
Tölgyek az égig
Nöttek, akár az
Emberi álmok,
Jámbor igények,
Hogyha az olcsó
És keserűen
Megnyomorító
Földi valóság
Szürke pocsékság.

Ott lefeküdtek,
Ott, a rögök közt,
Ott, a mocsárban,
Mégis erővel
Bírva, a gallyak
Messzire néztek,
Lombkoronájuk
Súgta-susogta,
Égbe-emelte
Azt, ami szépség
Volt nagy időnkben -
És ha mi mertünk
Mászni a gallyon,
Láttuk a sok-sok
Kispap alakját,
És reverendás
Árnyaikon túl
Néztük a lelkek,
Merre ügyelnek,
És emeletnyi
Nagy tudományuk
Termeiben már
Láttuk a könyvtár
Ajtajait, de
Nem tudakoltuk,
Hogy lehet ott majd
Bentre kerülni -
És ha ma, most már
Szinte kapásból
Fújom az ékes
Bibliotéka
Száz adatát is,
Azt, amit egyszer
Képzeletemmel
Tudtam, az újabb
Kép, ez az újabb
Tudnivaló már
Nem közelíti -
Itt a behunyt szem

Őrzi ma bennem
Kracker okosnak
Hitt tudományát,
Fenn, a zsinatról,
S hála virágzik
Bennem: Az összhang
Innen adódik,
Innen! Az udvar
Tölgyei és a
Rengeteg és szép
Épület izzó
Formai egység
Volt, az arányok
És a megértés
Szellemi műve
Messzire látást
Szült - ki miatt is?

Tudta-akarta
Ő, az a főpap,
Hogy ne legyen más
Sorsa az őt ért
Nagy vagyonának,
Minthogy a szellem
Jusson az illő
Módon e tájon
Égi magasba,
És ez az érett
Emberi szándék
Tette a tájba
Ezt a barokkos,
Ezt a hatalmas
Épületet, majd
Szép hagyatékul
Adta a város
Lelkeinek, hogy
Büszke tudással
Nézzenek át a
Messzi jövőbe -

Volt ez a város?

Nékem a súlyos,
Hősi Dobó-név,
Utca, szobor, Vár,
Nagy fogalom, mely
Gyermeki képek
Áradatával
Hordta elém a
Férfit, akit nem
Tudtam eléggé
Hinni, a férfit,
Azt, aki hitte,
Hogy van az apró,
Egri akolban
Győzelem és van
Mindig a vézna,
Csöpp lehetőség
Bármilyen veszélyben
Állva maradni -
Én legelőbb csak
Játszani jártam
Arra, romok közt
Mászva, az ostrom
Szédületét a
Szétszakadó ing,
Megsebesült kéz,
Homlok, a nadrág
Bűnjele által
Tudva-hitetve;
Dallamos emlék,
Annyi maradt meg,
Hogy van a gólya,
Véres a lába,
Mert a török kés
Vágta, magyar kéz
Megersimogatja -

Ilyen a város?

Itt sok az Egyház
Temploma, néhány
Rendnek a háza
Régi világot
Juttat eszünkbe,
Tarka ruhákat,
Régi igéket,
Hajnalokat meg
Régi miséket -
Ünnepeket, sőt
Régi családot,
Édesapámat,
Azt a nagyálmú
Egri parasztot -
Büszke magára,
Arra, hogy ő van
És ha arat, hát
Ennivalót ad
Bárhova, borral -
Mert valahányszor
Vélem elindult
Hóstyai utcán,
Télen a sárban,
Nyáron a porban,
Elmagyarázta,
Mért, hova mennénk,
Mit ne csináljak,
És ha a pap jön,
Majd köszönünk, és
Templom előtt is
Majd megemeljem
Gyorsan a sapkám,
Úgy tegyem, ott van
Isten, az élet
Égi hatalma -

Volt ez a Város?

Még ma is állnak
Templomaink, a
Tornyok igéző
Tarka barokkban,
Klasszicizáló
Ékes ütemben
Hirdetik azt, hogy
Alkot az ember,
S bárkire gondol,
Mindig a lelkét
Adja közösbbe -

Ennek a kornak
Embere lennék,
Nem tagadom, sőt
Elhiszem azt is,
Hogy van a Sorsban
Annyi találat,
Cél, ok, az okban
Annyi ítélet,
Néha kimentés,
Néha okosság,
Hogy nagyon izzadt
Érveken innen
Látszik a Lényeg:
Minden, amit ma
Látok, a Város,
Hóstya világát,
Túl a barokkon,
Nézem a Város
Megszülető-új
Arculatát, nagy
Megszaladását
Tájban-iparban,
Emberi formák
Új rakodását,

Azt, hogy a falvak
Kiscsibe-módra
Jönnek a kotlós
Város, a szép völgy
Szárnya alá, hogy
Lenne az anyjuk,
Védelem és vágy,
Hogy mutogatná
Nékik az újult
Életet és az
Új Európát,
Mert kitekintés
Nyílik a Völgyből,
S mintha a Bükk is
Díszletet állna
Ehhe a nyájas,
Színpadi képhez -

Ilyen a Város?

Mint a kisírt szem,
Úszik a város
Őszi esőben,
Bánata nem mély,
Kis szomorúság,
Könnyei folynak
Végig az arcán,
Mintha a szőke,
Nyurga leány is
Anyja-előtti
Búslakodását
Szétmaszatolná
Gyermeteg arcán,
Mert a szülőnek
Fontos a lecke,
Iskola és a
Messzi varázs és
Félig-egészen
Érti-tagadja,

Hogy maga módján
Már bonyolult a
Rock, ha felordít -
Itt is ezernyi
Régi edényben
Áll a nedű és
Várja, hogy eddig
Száll le az ünnep,
És a vasárnap
Hozza a mámort,
Múltba-tekintést
És a szerelmet
Új ügyeinkben -

Télen a lépcsők
Síkosak és a
Szobrok, az eszmék
Látnivalói
Hó-süvegükkel
Állnak a büszke
Talpatatuknál,
Szinte bohókás
Lesz komoly arcuk
És az időből
Még kiemelve
Ingerel egy-egy
Régi dicsőség
Új nevetésre,
Hogy keser-édes,
Réveteg órán
Higgyük, amit még
Megmagyaráznak,
Mert az a szobrász
És aki rendelt,
Adta a pénzt a
Régi szoborhoz,
Köznapi énjét,
Tiszta hitét és
Ünnepi voltát

Merte-akarta
Eddig üzeni -

És a merészség
Itt van a télben,
És a Karácsony,
S rája az Újév
Táncot igazgat
És a vidámak
Hinni szeretnék,
Hogy nem a csók és
Jég az igéző,
És nem a hóban
Hull le a jókedv,
Minden, ahogy van,
Minden, ahogy lesz,
Minden, ahogy volt,
Fontos igencsak,
Mert ami él és
Élhet a Földön,
Testi világunk
És a szívünkben
Szárnyasan élő
Réveteg eszmék,
Mind gyönyörűség,
Részeg igenlés -

És tavasz is jár
Erre, szokatlan
Átöleléssel,
Hívja az új rügy
Új miriádját,
Hogy ne a régít
Szólva sirassunk,
Nagy, bizonyító
Rádobogással
Éljük a mában
Büszke magunkat,
És a jelennek

Adva a kezdő
Dallamot értsük,
Mennyi-mi-minden
Válik egészen
Nagyvonalúvá
Itt, e világban -

Azt nem enyém, a
Néma időgép
Festi az égre,
Színesen-ékes
Díszkarikákkal,
Hogy sohasem volt
Ekkora még e
Város, ahogy most
Bús, ezeréves
Álma után, az
Emberek értő
Lelke kihívja
Azt, ami majd lesz,
Azt, ami bennünk
Rakja a fészkét,
Mert ez a Város
Rakja falát, hogy
Kétezeregyig
És azutánig
Álljon a látvány,
Bárki keresné -
Itt ez a nyár most!
Most ez a város!

Tág hely e völgy itt,
Itt-születőnek,
Erre-jövőnek
Emberi szállás,
Szellemi székhely,
És ha örökre
Erre feledve
Tartja a sorsa

Itt jövevényét,
Sok temetője
Várja a csontot
És a kifáradt
Lelket a nyugvás -
És ha Nyugatról
Rásüt az esti
Fény s betetőzi
Azt, ami látszat,
Már az erényről
És szeretetről
Álmodik itt az
Egri magyar, vagy
Régi török vagy
Német, esetleg
Rác unokája,
Bárki, akit már
Századok óta
Látni tanít e
Tiszta-baráti
Városi népség,
És ha szeretni
Kell, csak az embert
Látja ezerszer -
És ha a fényben
Látszani kell az
Árnyak idétlen
Rút seregének,
Valljuk, a fényhez
Kell az az árnyék,
És ha a szellem
Festi az árnyék
Magja-javát, hát
Itt a közösség,
Fegyvere is van,
Küzdhet az ártó
Démonok ellen,
Mert van a hitben
És szeretetben

Ősi erősség -

Tégely e város,
Tégely e völgy itt!
Néha befűti
Jól az Idő és
Olvad, elolvad
Minden, amit nem
Véglegesen-jó,
Köznapi szándék
Hord e vidékre.
És ha a szöllők
Dombja tüzelhet,
Mert hogy a percből
Adja a bort és
Adja a fényt is
Díszneka borban,
Mert az a pára
Már az igazság
Szólama lenne,
És ha megisszuk
És vele mondjuk
Itteni dombok
Dallamait, hát
Újra a múltra
És a derűre
Jár ez az eskü,
Álmodozást kér
Testi valónkra,
Lelkileg érett,
Új ügyeinkre,
Mert az Idő vall
Épületekben,
És ez a kor szól
Száz szobor arcán,
És ez a nép int
Vissza a múltnak
És ez a nép hív
Holnapra tette,

Mert aki itt él,
És aki alkot,
Elhiszi ezt a
Lírai-ékes
Játszadozással,
Gonddal-örömmel
Összevegyített

Tarka világot,
És a közösség
Ősi ügyének
Tartva megőrzi.

1975.

A császárnál

Látogatóba
Vittek, a császár,
Vilmos, a gazda
Nem fogadott, mert
Évtizedekkel
Jöttöm előtt a
Béke porával
Összekeverték
Testi valóját.
Én nem akartam
Jönni, a legjobb,
Hogyha a barbár
Megmarad ott, a
Távoli tájban,
S bár igyekezne
Látni a játszmát,
Jobb, ha nem érti,
Mennyi a kór, a
Harc, a haszonnak
Hol van a vége.

Azt a csigáról
Tudtam, ezúttal
Fogtam eszemmel,
Hogy magyarázat-
Képpen a háza
Visszamaradt, jól
Adva a mintát,
Mennyi valóság
Volt a burookban.
Erre-utamban
Még az utolsó
Két kilométer
Volt meredek, s nem
Lábnak: A lélek
Féli a percet,

Mert kioktást
Kaphat, amit majd
Elvisz odáig,
S ott nem is értik,
Itt mi a lényeg?

Vilmos, e néven
Második, elmúlt,
Ám a család és
Sorsa okulás.
Majd ezer-éve
Volt ügyes ember
Őse, a pénzzel
Bánni tudott, s ha
Vértelenül is
Merte a célt, jól
Látni, hatalmát
Úgy kalapolta
Össze, a lényeg
Fontos, akit majd
Észre akarnak
Venni, az eljut
Addig, ahonnan
Ő magyarázhat,
Szabhat utat, ha
Jajgat az érdek.
Itt a családfa
Vallja, a falra
Írva valódi
Útmutatóként,
Hogy legalulról
Fel-fel, a felhők
Széle-tővéig
Menne a jámbor
És a ravasz, ha
Jó türelemmel

És a kitartás
Örületével
Rója az ösvényt,
Köre kavicsal
Téve-tapasztva
Azt, ami szándék,
És a megélés
Új örömeivel
Nemzi a holnap
Nagy sokaságát.

Fürge elődjét
Senkise kérte,
Hogy takarékkal
Gyűjtse a mából
Holnapi részbe
Állapotát, de
Merte-akarta
Vinni a tisztét
Fel-fele, míg a
Többiek olcsó
Képmutatással,
Olykor az égő
Gyűlölet irigy
Lelki tüzével
Jól igyekeztek
Ellene tenni.
Ám a család csak
Nézte, hogy ettől
Még gyarapodhat,
Törhet a csúcsra.

Téli, szederjes,
Őszies estén,
Söt a vadászat,
Nyári multság
Rettenetes-szép
Pillanatában
Tudni szerette

Volna az ő is,
Hol, mikor és mit
Tettek a régi
Fő-lovagok, mint
Károly, a császár,
Mint lehetett, hogy
Megkoronázták,
És Európa
Nézte, a pápa
Mennyi alázat,
Félelem és hit
Ellen ad áldást
És koronát is.
Megtudakolta,
Mekkora látszat,
Mennyi erő kell,
És ha a szellem
Majd a betűt is
Adja-repíti
Ahhoz, amit nép,
Közhit, a rend, a
Földi viszályok
Áramolása
Rakna piacra,
Hol kanyarodhat
Éhesen, örült
Lázzal a teljes,
Vad meredekre,
Honnan a gyáva
És a tudatlan
Csak beleszédül
Abba a mélybe,
Hol csak a gyász zeng.

És ha Nagy Ottót
Vette szemügre,
Benne is azt, hogy
Elhivatottság
És a kitartás

Lökte előbbre
És a hit abban,
Hogy nem elég a
Fegyverek ellen
Szállni a hadba,
Vagy nem okos, ha
Testi erőtől
Többre nem is tesz
Próba-kísértést,
Máris a császár
Képe, ha villant,
Annak az ösnek,
Kit vagyónára
Nézve, ha taksált
Addig a népség.

És a barátok?
És fejedelmek?
Cinkosok is, de
Egyben, a harcban,
Súgva-titokban,
Nyíltan, a kardnak
Adva szerepkört,
Csak törekedtek
Mind a legelső
Helyre? Az ösök
Vártak, a kétely
És türelem közt
Jól takarítva
Mindig időt és
Mozzanatot, de
Néztek előre,
Mert ez a Felhő-
Vár kiokított
Bárkit a házban
És a vidéken.

Századok égő
Sátra alól is

Élemedetten
Nőtt hatalommá
Itt a család. Míg
Élt a Szakállas
S minden utóda
És azután is
Tette a dolgát
Bőszen, azért is
Némi rokonszenv
Által is áldva,
Megkoszorúzva
Ezzel-amazzal
S egyre előrébb
Jutva a pályán,
Mert Frigyes is volt,
Míg a családfa
Nötte-mutatta
Ágasodását.

Feltörekedni,
Úgy magasodni,
Hogy ne is értse
Már az utód a
Terhet, amíg nem
Kellene néki
Vinnie, már csak
Álmodozással,
Terveivel, nagy,
Szép cselek ormán
Játszadozik, mert
Ő sose túri,
Hogy lemaradna,
És ha gyilokkal
Lépnek elébe,
Ölnie kell, mert
Így van a törvény,
Mit se figyelne
Jogra, a néptől
Félne, miért is?

Hogyha a sakkot
Jól kitanulta
Őse, barátja
Ellen, a táblán
Nemcsak az első
Volt a király, majd
Rá a királynő,
Már neve volt a
Harcnak, a pápa
Is szerepelt, a
Többi királyok,
Mint a futók, ha
Tenni akarták
Dolgukat. Álom
És a valóság
Szötte a sok-sok
Tervet, a Mindig-
Mában, a térkép
Sok vonalára
Írva a tettet.

Ezzel a vérző
Gonddal, ahogy most
Írom, a percben,
Látogatásom
Nyári, bolondos,
Vad ragyogásán,
Harcban is álltam,
Ott, a falak közt.
Szólni akartam
Hogy csak a császár
Lelke felelne
Nékem, a barbár,
Messzi magyarnak,
Hátha előtör
Most az időből
Épp az a mondat,
Mely kiokít a
Látnivalók szép

Foglalataul,
S nyugszom is egyben.

Ám az a terv, hogy
Felgyalogolva
Eddig, a látványt
Csak befogadjam,
És beletömjem
Kis-tudatom nagy,
Még üresen-lelt
Ládafiába,
Nem sikerült. Itt
Szólni akartam
Néki, magamnak,
Hogy nem az ósdi
Mámor, a kérdés
Izgat: A pénz a
Vashatalommal,
Karddal, erővel
Itt mire ment? De
Tudni szerettem
Volna a lelkét:
Nyugszik-e ott lenn?

Elhihetőnek
Tartja a síri,
Békevilágban,
Hogy helyesen vitt
Végbe kegyetlen
Dolgokat? És ha
Harci barátja
Mondta, magára
Vette a véres
Hít, felelősség
Emberi kínját,
Hogy milliókat
Vitt a halálba,
Kínba, a vészbe,
Míg a miértet

Büszke okokkal,
Úgy magyarázta,
Mint a tanító
Gyermeki népnek,
Iskolapadban.

Mekkora példák
Fáklyatüzénél
Mint mutogatta,
Kell a világot
Karddal, erővel
Győznie! Eszme
Nem lehet itt más,
Mint ami benne
Kunkorodott, gög,
Férfi-hiúság
Ösztöne hátán?
Hány birodalmat
Számol az emlék?
Hány akarat, hány
Zsarnok, a szellem
Sírbavivői
Álltak elébe
Példa gyanánt, míg
Hitte a népről,
Hogy követője.

És mire eddig
Tértem a látvány
Büvöletében,
Kezdtém a mondást:
Nézze, uram, ha
Volna kevéske
Életem apró
Térfogatában
Hely, hol az oltárt
Még felemeljem
Zsarnokok ellen,
Lelkesedéssel,

Itt, ha idáig
Felmagasodna?
Már csak az égbolt
Lenne a sátra
Annak a kőnek!
Sok kicsi lépcső
Menne odáig,
Mint ahogy itt van.

És odaállnék
Képzeletemmel.
Megteszem így is.
Némi imák, böjt,
Gondolat és hit
Össztüze folytán
Gyújtani merném
Újra a mécesest,
Mely bevilágít
Tájat, a vértől
Mocskos idöket,
És a hozsannát
Szólani tudnám
Annak az Úrnak,
Kit, ha mezítláb
Láttak az Úton,
Hinni szerették
Volna, hogyan kell
Végzeteinket
Jól befogadni.

Ön s hagyatéka
Gazdag. A császár
És koronája
Harsog a csúcson.
Ékszerek, őrzött
Fegyverek egymás
Ellen az élet
Vas-logikáját
Is bizonyítják.

Vas-darabokkal
Öltek, a lándzsa
És buzogány és
Minden, a harcra
Szánt buta szerszám -
Kerge hatalmak
Ostobasága!
És csak azért, hogy
Egy konok önzés
Vesse igába
Végleg a Földet.
Kelta, a germán
Nagy fejedelmek
Jó tudománnyal
Törtek előbbre,
Új hatalomra.
Majd a középkor
Szellemi, lelki
Forradalommal
Vonta a gondot,
Gondolatot még
Egy-kicsit arrébb:
Pápa, a császár,
Vagy csak a kettő
Képes a Földön
Tenni akármit,
Hogy nyugalomban
Élne a nép. Sőt
Célnak akarták
Tudni a lélek
Mennyei üdvét.

Semmi se történt
Jól, uram, én nem
Titkolom el, hogy
Félve nyomoztam
Nyomdokait, mert
Hinni szerettem
Volna, az eltűnt

Értelem itthagyt
Majd ön után is
Szép nyomokat. Nem
Hittem egészen,
Hogy csupaszon, sőt
Meztelenül áll
Bennem, előttem
Mindaz, amit tett.
Érdekek, önzés
Táncrohamában
Mester a császár
- S hopp! -, amikor kell,
Lő, ahová tud.

Semmi személyes
Indulatom nincs.
Egy kicsi polgár
Elszomorító,
Józan igéje
Méri a távol
Ködben a fontos
Tudnivalókat.
Hogyha betévedt
Ebbe a körbe,
Nem düh, a méreg
Főzete bódít,
Bár kiderül, hogy
Édesapámat
Négy nyomorú év
Rúgta-verette
Abban a harcban,
Melyben ön úgy vitt
Balgá szerepkört,
Mint az elődök.

Mert Európa
Csak beleőrült
Abba, amit vak
Hittel akartak

Tenni. A germán
Ősi örökség,
Hogy leigáznak
Mindeneket, nem
Hagyta nyugodni
Önt sem. A szörnyű
Hajsza, Tizennégy
Mámora, népek
Kínja-csatája
Elmervült, majd
Mindez a század
Arculatára
Úgy odatűzte
Vad sebeinket,
Hogy sose tudjuk
Már levakarni.

És ha Tizennyolc,
Majd az a béke
Nem sebesíti
Új nyomorékká
Újra a földrészt,
Meg se születnek
Újra a fattyak,
Kik le se mondtak
Annak a képzelt
Nagy-hatalomnak
Örületéről,
Mely valahonnan,
Folyton a mélyből
És az időből
Kapja a gondot,
Gondolatot, mint
Félgörög Ottó,
Aachen-i éjben
Lopta ki Károly
Szellemi árnyát.

Mondom, uram, nincs

Háborodásom,
S azt se hiszem, hogy
Bármire mennék,
Hogyha a vádat
Rendre-sorolnám,
Mégis a szentelt,
Nagy nyugalomnak
Nézve elébe,
Tartozom ezzel:
Hét telemorzszolt
Évtizedemmel
Vallom, a sorsunk,
Lenn, a Dunánál
Így alakult, mert
Önben, uram, vad
Álom, a kínos,
Képtelenül-rossz
Zsarnoki törvényt
Merte követni.

És ha uramnak
Tételezem, mert
Még kötelezne
Épp a halottal
Szemben a kényes
Udvariasság,
Önmagamért is
Tisztelem Önt, mert
Végezetül is
Bármilyen adódott,
Tűrve kibírtam,
Mint ahogy akkor
Édesapám is
Tűrte Isonzót,
S más-egyebet. Hát
Élve maradt, így
Félve születtem,
Mint maradéka
Annak, amit nem

Tisztel a zsarnok.

És tehetett bár
Rengeteget, volt
Célja, parancsa,
Nem sikerült az
Áhítatot sem,
Más-egyebet se
Tönkre-taposni,
Itt, a hegyek közt,
Tengeri részen
És a világon.
Azt a hitet nem
Tudta megőlni,
Hogy valamennyi
Ember, az első
És az utolsó,
Egyszeri fenség
És nem a testi
Forma a teljes
Tett - odaátra -,
Van sok-egyéb is!!

És a gonoszság
Ebben az ügyben,
Mit sose kellett
Kétszer idézni:
Hogyha az önzés,
Öntudat, érdek
Összeszövődött,
Még nem is önnél
Teljesedett ki,
Mert, uram, ön csak
Létrehozott nagy
Hadsereget, sőt
Némi tudással
Élte-megélte
Nemzeti lelkét.
Jöttek a durva

Gyorstüzelők és
Futni-pörögni
Jött az idő is
Értük-alattuk.

Mintaszerűen,
Példaszerűvé
Váltak a célok.
Minden, amit még
Átelemeztek,
Önben, az érett
Hadviselésben,
Látnivalóvá
Vált: Ha az eszme
Mosta üresre
Népek agyát és
Minden erőszak
Összefog, úgy a
Semmi-agyakkal
Megtehető lesz
Bármilyen-akármilyen,
Mert ha a hit nincs,
Távol az Isten,
Hozhat a lelki-
Ismeret áldást?

Eszközi szinten,
Eltaposott, rossz
Lelki tudattal
Múltnia kellett
Évtizedeknek
És magam is csak
Most tudom inkább
Sejteni, mintsem
Érteni: Önben,
Őseitől is
Gyújtva sugárzott,
Elkötelezve
És kiszilárdult

Halmozatában
Egy jelenet: Ha
Más akarat nem
Lesz, ha a Földet
Szervezetével
Átalakítja,
Eljön a boldog
Korszak! Ugyan hogy?!!

Most, uram, egy kis
Gondolat eltér
Máshova: Engem
Arra tanított
Édesanyám, hogy
Jól befejezzem
Mindig a múltó
Tennivalót, mert
Holnap is új nap
Új hite indul
S ennek a hitnek
Tartalom is kell.
Mind, ami mára
Épp elegendő
Lenne, a hajnal
Méri, az újabb
Gondolat és a
Tett, az imádság,
Mely sose másol,
Újat akarna.

És te, uram, te
Hitted a mát csak,
Holnap is az lesz,
Csak neked és csak
Jól sikerülhet!
Bő ezer évig
Róma rabolta,
Sok had, a császár
Álmait. Itt most

Mentegetésül
Felhozom, elmúlt
Róma, a császár
Látszata, vágya
Több lehetett, de
Minden ügyének
Vége, az Isten
Képe helyébe
Látni az állam
S léte fogalmát?
Hős, aki téved?
Mind, ami lennél,
Egy kicsi folt, név,
Szám a családfa
Rajzolatában,
Semmi egyéb? Vagy
Mégis a népek
Bűntudatában
Ott van a jelzet,
Hogyha a Vilmos
Nem teszi azt, mit
Tennie kellett,
Mennyire mássá,
Hány nyugalommá
És szeretetté
Elközelített
Volna a lélek,
Mert hogy a bölcsek
Más utat irtak
Volna elénk?
Nietzsche szavalt csak?

Szellemi élmény,
Hogyha magammal,
Mint idegennel
Harcba szaladnék,
Így legelőbb kell
Ismeretekkel
Szembekerülnöm,

Hogy ki vagyok, mit,
Merre szeretnék,
És az erő, az
Emberi készség
Hol, hova készlet,
Míg az idő tart.
Másodikára
Illene tudnom,
Hol, mire vált át
Általam, értem
Bármilyen körülmény.
És mi az Isten
Gondja felőlem?

És ha a harcot
Kezdem, a munkát
Önmagamért és
Önmagam ellen,
Rendet igyekszem
Tenni a térben
És az időben,
Míg befolyásom
Marka szoríthat
Felfokozottan,
Érzem a mások
Öserejét, a
Látszatokon túl
Megjelenő tett
Kínjait! Elmém
Tarka hibáim
Közt igazít el,
Hogy ne lehessen
Tőlem e játszmát
El se vitatni.

Ezzel a hittel
És szeretettel,
Benti valómban,
Kinti levésben

Kapcsolom össze
Mindenemet, mert
Ezt a kicsinyke
Életet így kell,
Csak szigorúan
Összeterelnem,
Mert az egyéni
Válasz a fontos
Tétre enyém csak,
Mert az enyémet
Senkise mondja,
Nem köti hozzá
Ahhoz, amit nem
Ért, vagy amit nem
Félve tanult meg!
És van eredmény?

Van, nem is egy, száz
Jelzete annak,
Hogy gyülekeznek
Részletek innen-
Onnan, ahogy csak
Ősszel a húzó
Darvak az égen,
Hogy kikutassák,
Mekkora úton,
Merre mehetnek.
Ösztöneinkben
Él a tudás is,
Hogy ne tapadnánk
Ahhoz a ponthoz,
Melyre leállít
Néha valóban
Csak buta tárgyként
Sok felelősség,
S mintha siratná
Gyáva ügyünket!

És hadakoznánk!

Azt, aki nekünk
Ártana, gyorsan
Messzire-küldjük,
Vagy lesöpörjük,
Úgy, hogy a teste
Lesz nyomorékká
Jobbik esetben.
Győzelem? Az kell,
Hogy lehetőleg
Nap-nap-utáni
Körmenetünkben
Csak magasabbra
Küzdve megélnénk:
Minden idő itt
Arra való, hogy
Haszna lehessen
Annak, amit mi
Meg se akartunk
Kapni a léttől.

És, uram, itt én
Kérdezem, inkább
Válaszolom, hogy
Mennyire egység
Is lehetett, vagy
Mennyire torzó
Is nagy uralmad!
Mennyi ruhádon
Díszjelek, olykor
Néhai fenség
És a hiszékeny
Ész kicsi csődje!
Ekkora császár
És hatalommal
Túlövezetten
Játszani vélte
Nagy szerepét, ám
Némi közönnyel
És valamilyen

Kedvvel! Ahogy jött.

Ott, az a vászon
Jól bemutatja
Nékem a kedves,
Csendesen önhitt,
Otthoni képét.
Egy magyar úr, az
Egykori festő
Adta a sok színt.
És, uram, akkor
Hagyta, hogy önből
Szinte kedélyes
Férfi, családi
Tisztos ereklje
Válna-maradna.
Mert az a mű nem
Trónon ülöröl
Szól. Az a császár,
Kit birodalma
Messzi kalandba
Vitt, uram, ott nem
Úgy van, ahogy volt!

Több hasadékot
Látok az arcon.
Ott, a szeménél
Mintha hiánya
Állana fenn, nem
Néz oda, úgy nem
Néz a közelbe,
Mint aki tudja,
Hogy van a festő
És kutatóan
Kérdezi, mennyi
Kellene még a
Díszletezéshez,
Hogy kiderülne,
Mekkora cirkusz

Lenne, uram, ha
Szólna a lényeg!?
És az egyén hol
Lenne egyéni,
Hogyha nem arcán?

Ő, a magyar, csak
Festeni tudta
Azt, ami rendelt
Munka maradt. Az
Arc, az a két szem
S minden egyéb, úgy
Fénybe bemártva
Szinte kiált, hogy
Itt nem a zsarnok
Ült, a szelídebb
Lélek, a cserzett
Elme, a súlyok
Nyûge alól is
Messzetekintő
Ember, a polgár
Vallani vágyott.
Főleg a színek
Rendje magyartól
Származik, így nem
Tudni, mi hangzik?

Merre szabódik
Itt ez a rend, a
Látnivaló, az
Elhivatottság
És ami minden
Jellem igája?
Hol van a bánat
És az öröm szent,
Hû köteléke,
Mely beleszól az
Esteli csendbe?
Hogyha a test már

Álmai táján
Értetni vágyik,
Mennyi a kényszer
Ingere? És ki,
Hol szabadul meg
Gondolatától,
Mely nem egyéb a
Tönkremenésnél?

Lásd be! Utólag
Tort ülök itt, nem
Tudva, hogy engem
Mennyire sújt ma
Égi ítélet.
Mondogatom, hogy
Öntudatomnak
Része a lélek
Rendje, amit nem
Lophat el innen
Senki! Ha mégis
Ölnivaló a
Test, ami nélkül
Emberi elme
Nem közelíthet
Semmit, ezért hát
Elnevezem most
Látogatásom
Földi alázat
Tiszta kegyének.

Tönkre tehetné
Bárki ez órát,
Főleg a percet,
Mert ez a bízó
Alkalom úgy fut
Vélem a táncba,
Mint csak a lány, ha
Érzi a teste,
Lelke, hogy innen

Elvihet ingyen
Ezt is, amazt is.
Elhíhated, hogy
Szellemi gondom,
Terhem, amit most
Éltet a látvány,
Nemcsak az arcod,
Nemcsak a furfang,
Mód, a mosolygás,
Mindaz, amit nem
Mond ki hatalmad!
Itt, ami érint,
Mind, ami feltölt,
Nem sok, a boldog,
Csendes alázat,
Hogy nekem eddig
Úgy sikerült a
Kerge hatalmat
Messzekerülnöm,
Mint csak a mérget.
Kaptam az élet
És a nevelt hit
Édes igáját,
Annyit a szóban,
Hogy kifejezzem
Tetteim által
Is: Csak a sóvár
Veszt a csatában,
Mert sose húsít
Szomjat, a fegyver
Lő s csikoroghat.

Mekkora bánat,
Mekkora bûnök
Hány tudatával
Merre futottál?
Ott, amikor már
Csak lesöpörtek
Onnan? A színház

Fénye kihullott
Régi helyéről.
És a barátok,
És ama bírák
Mekkönyörültek?
Vagy könyörögni,
Veszni ítélték
Csendben, az árnyék
És a sötétség
Végszava mentén
Azt, ami élt még?
Volt-e szokás még?
Élt-e a becsvágy?

Mert, uram, én is,
Holnap is, újból
Törni szeretnék
Arra a benti,
Szent hatalomra,
Melyben a sejtés
És a megoldás
Közti derűben
És szakadékban
Játszom a drámát,
Azt a személyes
Hinnivalót, mely
El nem ereszti
Kezdeteimtől
Fogva a lelke:
Bármilyen hiányom
Ellen a honvágy
Hadseregével
Futva vadászom!
Ám van-e zsákmány?

Ennek az útnak
Bármilyen vége,
Bármilyen lenyomhat
Mélyre, tarisznyám

Rejtheti azt a
Kincset, amit nem
Más, soha mástól
Nem kaparintott.
Öntudatomban
Ennyi a fenség!
És a magasság
Van valahonnan!
Mérem igével,
Dallal, a szóval
És anyaöllel,
Mert a jövőndő
Készlet a jóra.
Holt csigaházad
Díszlet a hithez,
Izgalom ágya.

És ha kísértem
Lelkedet innen,
Nem keresés, nem

Munka, uram, csak
Alkalom arra,
Hogy beleszóljak
Még az időbe:
Áldozatot kell
Hoznia minden
Földi-lakónak!
Így, aki hitben
Öltözik, úgy él,
Mint a zarándok,
Kit beirányít
Hangja, imája
Lassan a végső
Sorba, ahol nem
Lökdös az ármány,
Kerge dicsőség,
Már csak a szellem.

Eberdingen, 1989. augusztus.

Hajnali borotválkozás

- El, ki, el innen!
Zúgta magában,
Zengte magának,
Mint az ítélet
Kürtjele szólalt
Benne, a hangban,
Vad keserűség
És a szidalmak
Kárhózatának
Kéneköve hullott,

Míg a borotva
Járt a kezében,
Hajnali órán
Régi szokását
Tartva, vakarta
Szörtemenítve
Reggeli arcát,
Mert a megápol
Bőr meg a jellem
Szolga a harcban,

Míg a tükörből
Visszatekintett
Rá az az ismert
Két szem, a szemben
Szánalom és az
Ingeredettség
Lángjai égtek,
S mintha az üszköt
Szórni akarta
Volna a szél is,

Szólt a viharzás:

Kell nekem ennyit
Nyelnem? A sorsom
Ennyire semmi?
Szolga vagyok vagy
Új hatalomra,
Dacra teremtett
Lélek? Elég-e
Így robotolnom,
Mint a favágók?

Hajnali ötkor
Felkelek, innen
Szólal a belső
Hang, a kísértet,
Hogy ne maradjak
Veszteg, egészen
Estig, a fáradt
Elzuhanásig,
S mindig a baljós,
Unt kötelesség!

Tűröm a néni
Sok szuszogását,
Hallom, amint az
Esti imáját
Mondja, ha szidja
Azt, aki tőle
Elbitorolta
Emberi létét,
Még ezelőtt, nagy
Évtizedekkel -

És lefutok, mert
Csak menekülök
Innen, a lépcsőn,
Mert ez a dohszag
Nyomja tudómet,
És a penész-szag
Tépi-facsarja

Orrom, a lelkem,
S félek, a patkány
Csak követ engem,

Jó, hogy eszembe
Jutna, a patkány
Állapotát is
Érzem, az utcán,
Néha egészen
Úgy megyek és úgy,
Csak lopakodva
Közlekedem, mert
Bennem a félok
Bűntudatának

Hadseregével
Kell hadakoznom!
Mért vagyok én itt?
És ki akarta?
És hogyan is lett
Ennyire fontos
És bonyolult az
Én kicsi létem,
És ki nagyított
Ennyire engem?

Járok, a két láb
Visszahoz, a két kéz
Fogja az aktát,
Olvasom olykor,
És mutogatva
Ezt is, amazt is,
Érvelek ésszel,
Néha az érzés
Áthozatával
Könyvelek érvet,

Majd logikámon
Csúszik előbbre,

Néha, ha hátrább
Ennek-amannak
Emberi sorsa,
Mert a kezemben
Olykor a toll van,
És ha a két ujj
Fogja, aláír,
Száll a pecsét rá,

És aki tudja,
Hogy mit akartam,
Másokat indít,
És az a sok más
Újra elindít
Másokat és más
Már nem is ismer
Engem, az ítélt
Dolgot ítéli
És megy előre,

És aki végre-
Hajtja a döntést,
Azt, amit én az
Asztalomon még
Félve-remegve
Hoztam, a törvényt
Tiszteli, azt, hogy
Rendet akartam
Én, aki most már
Jól tudom, az nincs,

Mert hogyan is van
Bennem a rend, ha
Mint a pojáca,
Játszom a fontos,
Földi szerepkört,
S nem szeretem, hogy
Nékem a furcsa
Jogkör adódott,

Mérni, ítélni,
Azt se tudom, kit,

Mert ne vitassuk,
Bármi papír jön,
Bármi papíron
Bármi is áll meg,
Az nem az ember,
Csak bizonyíték,
Jellemadás a
Bűnöseinkről
És a cselekvés
Állapotáról,

Fürge jelentés
Fürge szavakkal,
Hogy kiadódják
Végre a rend a
Társadalomban,
Hogy megítéljem
Azt, akit annyi
Tarka beosztás
Mégkutatott már:
Mért cselekedte?

Mért cselekedte?
Hol van az indok?
Hol van a kényszer?
És az eredményt
Meddig akarta?
Volt-e hatása
Ennek a tettnek,
És ha a vágyott
Célt puhatolta
Mérlegeléssel,

Mennyire ment el?
S ebben a mozgó,
Céljaiban még

Jóra-nemesre
Fel-kitőrekvő
Társadalomban
Hol van a létra,
És ha a létra
Van, ki, hol áll meg?
S ő, aki bűnös?!!

S én, aki bűnös
Lelkemen át is
Szűröm a létet,
És a valóság
Ámulatától
Nappali órán,
Éjjeli félszben
Elbukom, el, mert
Bármi a vizsga,
Félek, a kérdőt

Messzekerülöm,
És csak az index
Áll a kezemben,
Hogy beleírják,
Egyre butábbnak
Érzem a testem
És az agyamban
Ott van a semmi,
És az a semmi
Működik olykor,

És csak a lábam
Hordja a terhét,
És csak az ujjam
Írja a végzést,
És csak a látott
Végzet igyekszik
Bennem a mások
Végzete lenni,
Mert folyamatban

Jár az erőszak,
Nem szeretem, s ha
Most a borotva,
Itt, a nyakamnál
Tévetegen bár
Még belemenne
Ebbe a nyakba,
És az eremnél
Metszene egyet,
Hol, mi maradna?

- El, ki, el innen!
Adta ki bátran,
Undorodása
Tiszteletéül
Végleg a jelszót,
S mint aki tudja,
Hogy nem a szó visz
Gyorsan előre,
Gondolatában
Terveket írt le:

Itt van a tél és
Itt van a vége
Ennek az évnek,
Úgy se pihent még,
Itt a Karácsony,
Ezrede van már,
Hogy sose látta
Özvegyi anyját,
És ha az öccse
Őt sose hívja,

Meglepi most a
Régi, vidéki
Tiszta családot,
Távíratot küld,
És az ajándék

Önmaga lesz, de
Visz valamit, sőt,
Persze virágot
Visz, hogy az anyja
Lássa a szívét,

És e pokolból
Elmenekül, hogy
Értse a váltás
Változatát, hogy
Érteni tudja,
Mások igenlő
Élete szebb is,
Jobb is övénel,
S majd odabúvik
Jobbik egéhez

Ennek a létnek,
Mert a világban
Egy keresendő:
Béke, a békés
Gondolatokkal
Egybeszövődő
Józan erő és
Még az elégtelt
Vágyban a nyugvás
Kis maradéka,

Régi legény ő,
Egymaga áll itt,
És ha a kedve
Tartja, e látszat
Látszatait majd
El-letaszítja
Régi magáról,
És a megújult
Lélek, ahogy lesz,
Kezdi előlről.

- El, ki, el innen!
És csomagolna,
És telefonba
Mondja, hová megy,
És hogy a Fönök
Úgy vegye ezt most,
Mintha a nátha
Tüsszenetére
Kellene gyógyszer,
Persze vidéki,

S mint aki tudja,
Hogy helyesen tesz,
Még az utolsót
Nézi szemében,
Azt, hogy a lángok
Messzire martak,
S már csak a tájat
Várja-akarja
Látni, hogyan nyújt
Új menedéket -

- El, ki, - el innen!
Nézi az arcát,
Ezt a bohócos
Egyveleget, mint
Válik elő a
Habnyi fehérből
S lesz elevenné,
S mintha-okossá
Válna a víztől
És kutatóvá,

Csobban a víz, és
Hallja a csörrent
Hangban, a vízből
Feltömörülő
Csörrenetet, hogy:
„Mért menekülnél,

Mit nem akarnál
Tenni ,a megtett
Út hova vinne,
Innen odáig??”

S mintha a hangján
Szólna le hozzá
Most ez a másik
Agy, vagy a szellem,
Mely nem akarja,
Hogy befejezen
Bármit a földön,
És a sajátját
Hallja, de másképp,
S mintha felelné:

„Régi legény vagy,
Ötvenen is túl,
S bár az anyád él,
Éveken által
Már csak utalványt
Küldesz, az írás
Tiszta hazugság,
Ünnepi részlet,
És ha a válasz
Jön, nem is érted,

És az öcséd is,
És a családja,
Szép az az asszony,
S néha a nézést
Úgy szabadítja,
Látogatását
Úgy igazítja,
Hogy nem is azt kell
Kérned előre,
Tartsa a titkát,

Kaphatod azt, hogy

Félig eluntan,
Rossz szövegekkel
Fűszerezik majd,
Hogy hazatértél,
És az anyád sír,
És a rokonság
Nézi az irígy
Szemmel, az irígy
Rálihegással

Új autódát!
És a köszöntést
Visszaköszönni
Kell, dehogyan is nem,
És a behívást
Venni rokontól,
Venni rokonnak,
Mintha az ünnep
És a rokonszenv
Lenne kihívás?!

Hol van a végső
Ponton a végső
Pont? Te magad vagy?
Pont temagad vagy?
Elmenekülhetsz
Innen, a tükröt
Dobhatod innen?
És a szobát is
Majd kicseréled?
Bérlet- ugyan már!

És visz a lábad
Reggeli utcán
És tesz az ujjad
Ezt meg amazt is,
Majd a fejeddel
Úgy odabiccentesz,
Hogy kitalálják,

Fentre köszöntél,
Lentre fogadtál,
Kell-e neked több?

Mosd meg a képed
Újra, az arcod
Újra pezsgtet
Benned ezernyi
Gondolatot már,
S annyi vonásod
Azt bizonyítja,
Hogy nem a külső
Értelem éltet,
Benn vagy erősebb,

És ha hatalmad
Van, ha a tollad
Sorsokat is dönt,
Mérlegeled, mit,
Merre, kinek, mért
Mondasz, esetleg
Írsz, s ha a törvény
Árama végzi
Benned a munkát,
Mért menekülnél?

Unod a ritmust?
Félted a széket?
Hogy furakodnak
Ellened egyre?
Várod a fúrást?
Néha kicsinyre
Megzsugorodva
Vár a hited, hogy
Összeomoljál??
Újra kialszod!

Hogy te lebegsz csak
És a beosztás

Tartja gerinced
Szálegyenesre?
És csak a látszat
Hirdeti fennen,
Hogy veled él-hal
Annyi barátság?
Üsse a kő már!
Tudsz mosolyogni!!

Mosd ki a szád és
Újra nevethetsz!
És a huszonnégy
Óra hová lesz?
És a valódi
Jellem elûzi
Azt az ezernyi
Gondot, amelyben
Annyi a féreg -
És a te gondod?

Fáj, hogy a mások
Sorsa a munkád
Kényszere által
Jobbra-balabra
Hajlik? Ugyan már!
Mérlegeled, hogy
Ő ama tettet
Mért is akarta?
Fájhat-e lelki-
Ismeretenednek?

Jusson eszedbe,
Hányan a legszebb
Gondolatokkal
Mit se törődnek,
És csak az önzés
Rakja eléjük
Azt, amitől már
Nagynak, esetleg

Szépnek igyekszik
Tûnni az arcuk

Mások előtt is,
Mert valamennyi
Emberi érdek
Ütközik, olykor
Csúnya, idétlen
Harcban, ahol nem
Grál-lovagok szent
Eszmei láza
Tombol, a szellem
Lába se táncol,

Csak kibetûzve
Ösztöneinket,
És kikacsintva
Félszeg egüinkre,
Nézzük a tájat,
Tájban a sok-sok
Kis lehetőség
Szemtelen arcát,
És lecsapunk, ha
Más lemaradna,

Tedd le kezedből
Most a borotvát,
És az egyéni,
Férfi-szokásod
Gögje ne kapjon
El, figyelemmel
Fűzd be cipődöt,
Vedd fel az inget,
Kösd meg a kendőt,
Hogy ne szorítson,

Vedd fel az arcod,
Mintha a jellem
Látszata lenne,

És köszöröld meg
Hangod is, úgy lesz
Érces, egyéni,
Egy legyezéssel
Félre-söpörve
Álmaidat, még
Szánd el a tettet,

Menj hadakozni,
Józan eszeddel
És a tanult tan
Vértezetével
Állj magadon túl
Jól a közügyhöz,
És ha hiteddel
Néha balul állsz,
Nézd meg, az álló
Csillag az égen

Áll, ha a felhők
Nem mosogatnak,
Állva ragyog le
Rád, aki érted,
Érteni mernéd
Ezt a világot
Jóakarattal,
Mert ama helynek
Régi lakója
Vagy, vagyis élhetsz,

És a hiteddel
Hidd, hogy a hajnal
És ez a csendes
Álmodozás is
Foglatosság,
Többet ad olykor
És igazabbat,
Mint valamennyi
Ünnep, amelyben

Jó lemerülni -

Ám hogy a belső
Hang, ez a szózat
Abbamaradt, a
Hős, a mogorva
Pózba merülve
Lopta-figyelte
Önmaga arcát,
Mennyi manó szólt
És mit akarhat
Ennyi szöveggel?

Majd hogy a póz fájt,
Sorra lazított
Homloka ráncán,
Várta, hogyan jön
Ingyen az újabb
Gondolat, és hol
Kell a vezénylest
Kezdeni újra,
Merthogy a fenség
Szellete fújt rá,

Hitte, hogy innen
Kellene mindent
Hinnie, hitte,
Hogy nem a szótlán,
Balga szerencse
Hordja eszéig
Ezt, hogy az elmúlt
Mamlasz időben
Élt az a csendes,
Római császár,

S míg a seregben
Minden a rendjén
Volt, neki éjjel,
- Két buta harc közt -

Annyi csatában
Mindig is az járt
Szorgos eszénel,
Hogy mi az ember,
Mekkora cél kell,
Mekkora erkölcs

Ahhoz a léthez,
Mely az időben
Tartja az embert,
És az időből
Kapva parancsot
Bármilyen körülmény,
Mennyi tudással,
Mennyi erénnyel
Válaszol ő, az
Egyszeri ember,

És a tükörre
Visszatekintve,

Fogta a szégyen,
Mosta az arcát
Rötre-pirosra,
Merthogy a gyáva
Elmenekülés
Furta eszét, és
Kis hite csappant
Még kevesebbre,

Majd az alázat
Új erejével
Küldte megint az
Új hiedelmek,
Új bonyodalmak
Harca elébe
Földi tudását,
Mint aki érti:
Itt s csakis így kell
Élni, teremni.

Az első kiáltás

(Oratórium)

Történik a század kilencedik évtizedében, mondjuk 1989-ben. Az akkor induló sors csúcsa, orozata huszonhét éves korában kezdődik, hogy aztán újabb huszonhét évre rá állandósulna benne és általa mindaz, amiért a világra jött. Fantasztikum? Mi nem az? Itt, Közép-Európában!

SZEREPLŐK:

Gyermek
Anya
Apa
Pap
Hivatalnok
Első asszony
Első férj
Második asszony
Második férj
Leány
Fiú
Kórus

A drámai kép formailag a kórusal körítve a klasszikus görög színpad képzetét ébreszti. Nem is alaptalanul. Úgy gondolom, hogy a verses-színpadi beszéd két évszázados hanyatlás, hosszú tetszhalál után ismét felszínre tör, és magától értetődővé teszi azt a követelményt, hogy a színpadon a leg-tömörebben és a legjellemezőbben, a mindennapi szürke prózától elütő

versdallamban kell beszélni ahhoz, hogy valóban mély, az emberi testre és lélekre gyakorolt átfogó és lenyűgöző hatást válthassunk ki.

A szerző használni akar és gyönyörködtetni. Vajha legalább az egyik célt, annak kis töredékét elérné szerény munkájával!

KÓRUS:

Az emberi csodában
Az a nagyon esendő,
Hogy minden rendes ember
Kétkelkedik a létben,
Elhinni sem akarja
A születés hibáit,
Megérteni igyekszik,
Kiben, miért fogamzott
A testi lét, s a létben
Az a bizonytalanság,
Hogy merre, meddig is tart.
Bosszankodik miatta,
Ha bárminő szakember
Dadogva válaszolgat,
És joggal mérgeledik,
Ha néha ostobábbak
A fizetett tudósok
A balga laikusnál.
Szánandó szánalommal
Keressük mi is újra
A tévelygő halandók
Ezernyi furcsaságát,
Az átkok szenvedélyét,
Kárát, hasznát kutatjuk,
Ahogyan újra botlik,
Elbotlik érdekekben,
Elbotlik igazában,

És elbukik az ember,
De hisszük, mert nekünk szent,
Szánandó buzgalommal
Mindig bejárja útját
A lélek és az élet,
Végigtapossa sorsát,
Ahogy végigtaposnak
Az emberi világon
A rárendelt hatalmak -

GYERMEK:

Oá- oá- oá- a-
Hogy bennem mit keresnek?

PAP:

Valóban mit keresnének?

ANYA:

Ön pap, tehát nagyon hisz,
S azért hiszi, hogy itt, most
Az Isten megbocsátja
Az újszülött fiannak,
Az Isten megbocsátja -

GYERMEK:

Oá- oá- oá- a-
Hogy bennem mit keresnek?

ANYA:

Hogy egyszer az időben
Ádám, vagy bárki ember
Vétket hozott a földre?
Ha hozta, honnan és mért?

PAP:

Jó asszonyom, a vallást,
Dogmáit, ezt a képet
Hiszem, vallom, tanítom -

ANYA:

Szeretnék megnyugodni!
Talán megérthet engem!
Elhoztam a keresztség
Vize alá fiunkat,
Mert engem is keresztelt
Egy pap. És itt a férjem,

Ő is ragaszkodott még,
Ezért hát itt vagyunk és
Kítárjuk a szívünket,
Igyekszünk elfogadni
A felkínált kegyelmet,
És a keresztszülőkkel
Bizonytalán úgy cselekszünk,
Hogy testi-lelki gondját
Az apró semmiségnek
Magunk vállára vesszük.

PAP:

Ó, ó, nem semmiség már!

Az Isten arca-mása,
Valahol-jött ajándék,
Mintája képzeletnek,
Valója a valóság
Régvolt ígézetének,
A testté vált szerelmek
Ábrándja itt a húsban,
Ábrándja itt a csontban,
Ábrándja itt, a vérben,
Akit ha elfogadnak,
Csodálatos örökség,
A látszat tiszta fénye,
De ha nyűgnek-tehernek
És kínnak tartanók is
Valahol az igazság
Miatta visszaütne -

ANYA:

Az anyakönyvbe jegyzik?

PAP:

Igen, a formaságok
Szükségesek, a földön
Mindenki egy adattal
Indul, hogy a cselekvés
És a levés közötti
Összhang ki nem bomoljon -

GYERMEK: Oá- oá- oá- a!

Hogy bennem mit keresnek?

ANYA:
Most még oly nyers a hangja!
És máris túlkiáltja,
Hogy benne mit reméltem.
Ezért is kérdezem meg,
Talán a rubrikákban
Nem lenne hely, nehány sort
Leírni, hogy az anyja
Mit gondolt a fiáról,
Mikor még meg se volt, és
Mit gondol most, mikor már
A cseppnyi testben érzi
A kis jelenvalóság
Gyalázatos csodáját?

PAP:
De, asszony, mért beszél így?
Megkérdeszem a férjét,
Hogy osztozik-e önnel,
S mit gondol a gyerekről?

APA:
Mit értek én? Az asszony
Ezt érzi, én, a férje
Nem tudhatom, hogyan fog
Az anya az ügyekhez.
Talán elég csak ennyi:
Szerettem őt, szerettem
Az első pillanattól,
S hogy egybe kapcsolódtunk,
Most megvan a gyümölcse.

ANYA:
Gyalázatos csodának
Tekinteném a testet,
Mert annyi-annyi kínnak
Teremti meg magából
A létet, hogy mikor már
Békén örülni tudnánk,
A látható világban
Gyalázatot kiáltunk,
Csodát, csodát kiáltunk,

Keresnénk a kivételt,
Hogy milyenek lehetnénk,
És ekkor a világból
Csakis magunk magunknak
Raboljuk el magunkat
A száguldó időtől -
Gyalázatos gonoszság
És az idő csodája,
Hogy ez velünk megeshet,
Hogy általunk, miattunk
Mindez megeshetik még!

PAP:
Jó asszonyom, nyugodjék!
A keskeny rubrikákban
Nem fér el ez a sok szó.
A törvényalkotónak,
Aki a rubrikákat
Régen életre hozta,
Nem volt szándéka arra,
Hogy fontos tényeken túl
A nemző pillanatnak
Csodálatos világát
Jegyezze, örökítse.
Az iránt is közömbös,
Ki, mikor és mit érez,
És bár valóban így van,
És figyelemre méltó,
Amit a kisfiúról
És véle kapcsolatban
Anyai önmagáról
Itt most kifejt, de hely nincs,
Hogy ezt a szép, időtlen
Hálát fel is jegyezzem!

ANYA:
Hálát mondtam?

PAP:
A papnak
A szót úgy kell fogadni,
Mint alkalomra termett

Fohászt, imát, amelyben
Az illendő, a szándék
Választ akármi formát.
Felfoghatnám panasznak,
Netán káromkodásnak,
Amit mond, s mindenén túl
Mondhatnám némi részvét
Hangján, hogy épp kifáradt,
Talán kicsit megőrült,
Nem érti, hol, miért van,
De nem teszem -

ANYA:

Miért nem?
Talán ez az igazság.

PAP:

Így sokkal egyszerűbb, nem?
Az ösöktől öröklött
Formák talán kopottak,
Bizonyal szétesőek,
Az értelmük se pontos,
Mai akusztikájuk
A robbanó időben
Koszos, torz és tekergő,
De végül is megoldják
A kételkedés bugáit,
Hogy minden balga kérdést
Egy percre elfeledjünk!

ANYA:

Azért a felelősség
Valahogy csak mirajtunk
Nyugszik, a kis szülőkön,
A kik nemzik-nevelnék
Saját formái útján
Az újszülöttet?

PAP:

Így van -
Még mit kívánna tőlem?

ANYA:

Azt mondják - tényleg így van? -,

Hogy minden újszülöttnak
Minden hatás valódi,
Hogy a mi földi testünk
Nehéz áramkörökkel
Fonódik egy egészsé,
És hogyha a kezünkkel,
Agyunkkal, ujjainkkal,
A testi, vad erővel,
Megejtő indulattal
És vaskos akarattal
Közeledünk a testhez,
A testtel az erőtlen,
Keserves újszülöthöz,
A védtelen kis ember
Nem képes védekezni -
Ezért nem tudhatom meg,
Talán mi rontjuk el most
E rángató vitával,
A csattanó szavakkal
A cseppnyi csecsemőben
A lét harmóniáját?

PAP:

Szorítsa jól magához!
Reszkesse meg szívében
Az anyaságot! Óvja
Az első pillanattól,
Amíg csak módja lesz majd,
Hogy minden élne benne,
Az a titokzatosság,
Amit a szerelemben
Az édesanyja hordott.

ANYA:

És hogyha ez kevés lesz?

PAP:

A földi küzdelemben
A soknak, a kevésnek
Mércéje egyre botlik.
Ki tudja, ki akarja
Jósolni innen, arról,

Mi lesz az eljövendő,
A megtalált időben?
ANYA:
Szólj már te is! Hibáztam?
APA:
Az anya nem hibázhat.
Tévedhet, összetörhet
A kínzó kételyektől,
Szaladhat el, de vétket
El nem követhet! Ahhoz
Züllöttnek és gonosznak
Kell lennie, a döntő,
A szülő pillanatban,
A megtalált fogamzás
Derűs áhítatában.
ANYA:
Én még mindig nem értem,
Hogyan és mért fogott el
A vak bizonytalanság
Épp most, mikor a kezdet
Legszebb, legjobb virága
Bimbózik életemben?
GYERMEK:
Oá- oá- oá- a-
Hogy bennem mit keresnek?!**APA:**
Szólj hozzá! Még a tested
Önnönmagának adja
Létének kis jutalmát,
Talán elégedetten
Megnyugszol, hogyha érzed,
Ez a test itt te vagy még,
S talán elégedett léssz,
Szerény és magabízó,
S tudod majd, benned együtt
Bolyong a vágy a tettel,
De már ha testeden túl
Kell félteni a másik
Sorsát és abban élni,

Szeretni, hinni vágyódsz,
Már minden összetett lesz,
Keverék kín, örömmel -
ANYA:
Akkor hát mit tegyek most?
APA:
Először is nyugodj meg!
Ha kissé rendbe jöttél,
Azt döntsük el, hogyan kell
Elhinni önmagunkról,
Hogy ez a cseppnyi test itt,
Hogy ez a kurta lélek,
Ahogy arcunkba ordít,
Mit kér és mit akarhat?
ANYA:
De hát ezt hol, ki érti?
APA:
Az életet megadtuk,
A teste, lelke itt van -
ANYA:
Mi adtuk?
APA:
Nem hiszed még?
ANYA:
De ez még képtelenség
És főképp szertelenség,
Elhinni önmagamról,
Elhinni önmagunkról,
Hogy ez a vad teremtés,
Ez a vad ordibálás,
Hogy ez a féktelen hang,
Hogy ez a nincstelenség
Tőlünk való?
APA:
Nem érted?
A test terem a testből,
S már benne él a lélek,
És a tulajdonosság
A jog szerint megillet,

Téged vagy engem - érted?
A többi meg ezen túl
Titok marad tovább is,
Ki tudja, hány elődre,
Hány bomló ezredévre
Tekintheünk mi vissza,
Ha végképp azt akarnánk
Megtudni, honnan és ki
Alkotta így, egészszé
A földi, balga embert?
Az első mozdulatnak
Ingyen varázsa eltűnt,
Ma már bennünk csak áru,
Kínna kell megfizetni,
Amit eddig, idáig
A folytonos teremtés
Készített - készletünkre.
Mi már csak azt keressük
Testen kívül, magunkban,
Honnan került el eddig
A gyenge test a térben,
A lélek az időben,
És nem fordítva -
ANYA:
Jól van,
De hogyha itt, ma, ennyi
Titok fordul felénk is,
Mért kérdezőnk mi mástól,
Miert nem önmagunktól?
APA:
Az emberi szokás az,
Hogy minden pillanatban
Előáll a Közösség,
A nagy Egység nevében
És jelzi követével,
Hogy minket elfogadna,
Hogy itt, a mi porontyunk,
Ahogy van, a közösség
Egy tagja az időben,

És általunk - na, érted?
ANYA:
Mi egy kapocs vagyunk csak?
APA:
A láncszem innen, eddig!
ANYA:
Ez nagy irtózatosság!
APA:
Ha ezt a semmiséget
Bátran nevezzük annak,
A többi már nem is sok.
ANYA:
És mit tehetsz ez ellen?
APA:
Nem ellene, csak érte!
ANYA:
Nem mindegy?! És ha innen
Szorongatom a lelkem,
Úgy érzem, harcban állok,
Érzem, mindenki támad,
Te is csak ellenem vagy!
APA:
Ez a keserves önzés
Feloldódik hitedben.
ANYA:
Hinnem kell? És hogyan kell?
PAP:
Ezért van itt a vallás,
Hogy ezredek hitével,
Formáival segítsen,
Minden nap, minden órán
Isten újabb kegyéből
Újabb életre kelni -
ANYA:
Én ezt most meg sem értem,
Olyan rideg, amit mond -
APA:
E percen ez a játék.
Ő eljött, mert a rendet

Betartja és megáldja
Fiad Isten nevében.
S ha még a kötelesség
Formáján túl is érti,
Vagy érteni akarja,
Ami ma végbe menne
És végbe megy a szívben,
A szívben, értelemben,
Az már a kósza többlet,
Az már valóban Isten,
Vagy másnemű hatalmak
Csodálatos csodája -
Hálás lehetsz!

ANYA:

Nem értem.
Ha én hozom az újat,
A bennem megszületett,
Ő lenne tán a hálás,
Hogy alkalom adódik
Itt, általunk, a percben,
Alkalma, módja nyílik
Az isteni kegyelmet
Lekérni a magasból,
Különben semmi célja
Nem lenne életének?!

APA:

Megint valami másról,
Másképp beszélsz, a szellem
Nem járta át agyadban
E furcsa, földi kérdést.
Fáradt és izgatott vagy!

ANYA:

Szeretnék most tanulni,
Ha eddig nem tehettem,
Hogy ami itt kinyílik,
A testen innen és túl,
A percben és azon túl,
Hogy ami itt kitárul,
Mit és hogyan jelenthet?

PAP:

Ha szólhatok, kimondom.
Az ilyen pillanatban
Inkább az érzelem nő,
Fúj és dagad viharra,
S eszünk nem is keresné
A véletlen megoldást.

ANYA:

Talán tévedni tetszik!
Bennem nagy a hiúság,
Szívemmel és eszemmel
Egyformán s jól szeretném
Megérteni a sorsot.

APA:

Ha most soká vitázunk,
Talán a jó, a legjobb
Alkalmat elszalasztjuk,
Amit megélni bölcs is,
Jó is - A sejtelemre,
Sejtésre gondolok csak,
A lassú, láthatatlan
Mindent oldó zenére,
Amelyben nincs a szónak
Értelme és tudása,
Csak egy lengő, kerengő,
Szép állapot csupán, mely
Derűvel, az okosság
Világító lehével,
Egy testetlen szimattal
Megérzi, merre, hol kell
Keresni, megtalálni
Konok lelkünk irányát -
Beszéltem néked erről
Legtisztább álmainkban -
Igaz? -

ANYA:

Tudom, hogy így van,
És mégsem hagy nyugodni,
Ezért is kérdezem most,

Minő rend és hogyan tesz
Igazságot közöttünk?

GYERMEK:

Oá- oá- oá- a!!

Hogy bennem mit keresnek?

PAP:

A gyermek itt van, éljen!

Imádságos hatalmunk

Csak annyit közvetíthet,

Amennyit elhiszünk még,

A többit nem keressük,

S ha tán meg is találjuk,

Újból s megint a hithez

Kell folyamodni, hogy még

Megértsük idejében -

ANYA:

S ha semmi meg se mozdul?

PAP:

Vakon bízom az Isten

Örök ígéretében,

Az idegemben érzem,

A testben, testen is túl,

A földi levegőben,

Az atomok közötti,

Kicsiny, korlátlan űrben,

Hogy nékem szól, jelen van,

Barátom és hatalmam,

Akárhogy és akárhol -

ANYA:

De hogyha láthatatlan?

PAP:

Azt mondja a tanítás:

A látszatot ne tiszteld

Túlságosan, a meddő,

Merész okoskodással

Talán nagyon sokáig

A nagy törvényt keresnéd,

És közben azt se látnád,

A törvény tartalom, s a

Formák nagy tengerében

Örvénylik láthatatlan -

ANYA:

De hogyha láthatatlan,

És mégis létezik, hát

Miért, hogyan keressük

Hiszen a vágy, a vonzás

Lehet apaszthatatlan?

PAP:

Mert bennünk annyi minden

Szeretne összeállni

Valódi tartalomná,

Nagyon-nagyon szeretnénk

Felfűzni életünket

Szabályos, szép zsinórra,

Hogy végül is, mikor már

Elsurranó időnkéből

Csak a zúgás marad meg,

Ott, ott a suhanásban

A kép majd felragyogna!

ANYA:

De hát ez esztelenség!

Egy életen keresztül

Csak élni, várni törvényt,

Hallgatni a tanokra,

És folyton újra lesni,

Megint csak újra várni,

Hol, merre lép a törvény,

Tagadni önmagunkat,

Hogy a végén, mikor már

Az élet semmi sem lesz,

Egy képet felmutassunk,

Amely nem a jelen már,

Amely néma jövő még,

S így nem lehet igaz se?!

APA:

Ne tépd magad! A papnak

Ez itt a sora, mondja,

S ha éppen elfogadtad,

Tiéd, de hogyha mást látsz,
És mást hiszel, azért ő
Ma még nem küld pokolra.

PAP:

Azért még ráadásul
Elmondanám, a képben,
Amiről most beszéltem,
Semmit meg nem tagadhat!
Ha testi szemmel örzi,
Valóban torz a látszat,
Hiszen a kép a múltat
Más síkon tartogatja,
Más tájon a jelent is,
Más égben a jövőt is,
De van az összefüggés,
És ez csorbíthatatlan -

ANYA:

De én most itt vagyok még,
És végül is szeretném
Megtudni, hogy a testtel
Hová indul a lélek?

PAP:

Ki tudja, annyi út van,
Keresztút, hegy meg árok,
És omlás - Istenünket
Meggérjük, hogy segítsen,
Árassza rá kegyelmét,
Eressze úgy az útnak,
Hogy mindenét megadja,
Eressze úgy a vágynak,
Hogy végzetét örömmel
És mindig is magának
Büszkén valóra váltsa!

ANYA:

De én ezt nem bírom már!

APA:

Ne tiltakozz hiába!
Én úgy hiszem, valóban
Azok tudnak valódi

Tudást az életünkről,
Akik a szellem által,
Akik a lélek által
Lesznek világosabbá,
Akik csak azt akarják,
Hogy a testünk vigyázzon
A lelki kényszerűség
Rögös útján - nem így van?

PAP:

Más hitben, más szöveggel
Van bennem a rokonság!

ANYA:

Azért van aggodalmam,
Mert félek, hogyha ő, itt,
Isten kegyelme címén
Olyan varázslatot kap,
Amely később nem enged,
Amely nem a szabadság,
Amely nem az erősség
A kínos küzdelemben,
A kincset elveszítjük!

PAP:

A kincs, amit ma érez,
Most itt van a kezében,
És érzi a hatalmat,
Amely adódik és van,
És ilyen gondokat szül.
Nem is vigasztalom már!
A termő tő magánya
Azonnal láthatóvá,
Nagyon érezhetővé
Válik, mikor a gyermek
Világra jön. A vesztes
Mindenki, Ön valóban
Elveszti méhe terhét,
A kényszerű világot
Feloldja, hogy a gyermek
Világra jön, a boldog
Várat végleg veszíti,

Elveszi ez a gyermek -
És itt csak létezés van,
Bandukolás, ameddig -
ANYA:
Ne mondja ki! Halálíg -
APA:
Te vájkálsz önmagadban?
ANYA:
De hogyha ennyi minden
Tisztátalan mibennünk,
Nem érdemes megélni
A legszebb életet sem?!

PAP:
Kérem, javítanom kell!
Nem a tisztátalanság
Riasztja önt, a törvény
Szerint tisztátalanság
Nincs, csak vagyunk anyagból,
Vagyunk és az anyagnak
Alávetettjeit mi
Csak tisztátalanoknak
Találjuk. Önmagunkban
Naponta szól a kérdés,
Naponta válaszolnánk,
Vagy ezt, vagy azt. A lényeg
Még misztikum, s ha várja,
Hogy a titokzatosság
Felnyíljk, ez nagy érdem.

ANYA:
Talán meg kéne ölnöm,
És akkor véget érne
Az öntudat előtti
Keserves állapotban
A kínlódó valóság?

APA:
Talán túl-messze mentél?

PAP:
Vajon megoldaná ez
A kételkedést magában?

A félelmet, hogy innen
El nem megyünk semerre,
Amíg beteljesülünk,
Vagy így, vagy úgy, feloldja
Az örült láz, hogy egy csepp
Testben egész kis embert
Teremtőjének újra
Formátlan visszaadjunk?

ANYA:
De hát a forma, én, itt
Nem számítok? Jogom van,
Jogom, minden jogom van!!

APA:
Mi is vagyunk!

ANYA:
Nem értem.

APA:
Mondom, mi is vagyunk még,
Köztünk te vagy az első,
Ezért most megbocsátunk.

PAP:
Nyugodjék meg, ha eljön
A béke és megértés,
És a derék öröme
Kinyitja két szemét is,
Majd másképp látja - Aztán -

APA:
Hítünk szerint legyen meg!

ANYA:
Hítem szerint legyen meg!
De lesz-e félelemből
Valódi hit, amelyből
Majd ő is részesednék?

PAP:
Bízzunk! Szerény bizalmat
Mindenki kaphat, olykor
Engesztelő rajongást,
Tudunk konok esetről,
Mikor az Isten ujjá

A vak történelemben
A tiszta egyenesnek
Útját is megnyitotta,
Ragyogta és akarta,
Hogy minden úgy legyen meg,
Ahogy a képzeletnek
A szándék megígérte.

APA:

De honnan és hová megy
A vak történelemben
A tiszta egyenessel
Az Isten? És ha lépne,
Mikor, mivel, hová lép?

PAP:

Csak képpel, képletekkel,
Az emberi agyakban
Felcsillanó jelekkel
Tudom, kifejtem, adnám,
Mit sejtetek, és mit értek.
Amit tudok, csak annyi,
Hogy minden eszközünkben
Gyarlók vagyunk, a sejtés
Talán a tiszta forma,
Amelyben és amellyel
Olykor megittasulva,
Oldódva félelemtől,
Olykor feloldva-oldva
A kintől is, szabadnak
Érezve az erőnket,
A lényegyet keressük -

ANYA:

De hát van annyi tétel,
És annyi sok tanítás?

PAP:

Minden tan az időben
Korlátok közt vajúdik,
Végső fogalmazásban,
Ahol a legutolsó,
Tökéletes tan érik,

Nincs és soha nem is lesz.
Mindenki önmagának
Teremtsen és csak annyit,
Amennyivel nyugalmat,
Békét, hitet szerezhet.

APA:

Egy ilyen forгатagban,
E vad tülekedésben
Ki tudna ennyi mindent
Végig-gondolni tisztán?

PAP:

No lám, ezért az egyház
Megszenteli a férfit,
Akit a tiszta célra
Kiválaszt. Furcsa joggal
A néptől elrekeszti,
Hogy minden gondolattal
Megküzdjön és a harcból
A fontosat kihozza,
A nép elé, hogy értse,
Mikor mi lenne veszte,
És olykor győzedelme?

APA:

De mást kíván az állam,
A küzdelem, az érdek,
A testi lét, s a vonzás,
Amely magasba szédít,
A hatalom egebe?!

PAP:

Ha az önismeretnek
Új formájára gondol,
Valóban van különbség,
De célunk nem lehet más:
Ismerni önmagunkat!
S ha már e célra tartunk,
A rá való fegyelmet
Szabad személyiségünk
Majd csak kikéri hozzá!

APA:

Akkor hol a szabadság?

PAP:

A legtöbbször magunkban.
Kint vég nélkül keressük,
És sok haszontalanság
Bénítja ezt a munkát.
A térben és időben
A tilalom, a korlát
Arasznyira adott és
Nincs senki, hogy feloldja,
Úgy, istenigazában.
De benn, ha terheinktől
Lelkünk tisztába tesszük,
A félelem elillan,
S a lét egész csodája
- Ha pillanatra is csak! -
Szemünknek látható lesz.

ANYA:

Ezt még ígéri, nemde?

PAP:

Csak mondom önmagamnak,
De úgy, hogy hallja más is.
Én is utas vagyok csak,
Én is csak úgy törekszem,
Mint bárki más, de mondom,
Hogy így könnyebb, valódibb.

GYERMEK:

Oá- oá-

APA:

No, látja,
A gyermek is megérzi
A jó őszinteséget.

PAP:

Gondolja, ennyi volt csak
Az én őszinteségem?

APA:

Romlatlan test kivallja,
Amit bárhonnán érez -

ANYA:

Ne bánts! Talán a gyomra
Egy kissé felfúvódott,
Mert ünnepünk miatt én
Valóban jól lakattam.
Mit szól? A hangja szépen
Csengett, s valahogyan más,
Mint bármi eddig?

APA:

Úgy van.

PAP:

Szerintem minden ember
Saját hangján beszélhet,
Mindössze annyi kell csak,
Hogy lenne gondolattá,
Néhány valódi érzés
És néhány tiszta szándék.

APA:

Reméljük, nem hiányzik
E jókedvű porontynál
Egyiksem -

PAP:

Úgy, bizony! -
De én megyek. Az állam
Már küldi tisztesét, hogy
Leváltson és a testét
A joggal számbavenné -

ANYA:

Köszönjük, hogy segített
Nagyon sok kételyünkben -
A pénzt a férjem adja.

APA:

Bocsánat, kérem, itt van.
Ha olyan gondolattal
Zavarjuk meg, ahol már
Az én kevés tudásom
Elsatnyul, szégyenemben
Már az se jut eszembe,
Hogy pénz van a világon.

KÓRUS:

A megtartó Közösség
Lyukas évezredekéből
És elhasznált szokásból
Formát sajtol magának,
És abban, mint virágot
Elülteti hitét is,
Vérével rájaöntöz,
Próbált idegzetével
Növeszti és nagyítja,
Amíg a lényeg úgy él,
Már-már önnönmagától,
Hogy senki meg se kérdi,
Miért, hogyan, mikor kell
Akármit tenni érte -

PAP:

Mi is gyakorta tesszük,
Hogy kétkedünk, hogy érzünk,
A pénzt is elfogadjuk,
Mert ez biz földi szükség,
De a belső vitából
Titkot sosem csinálunk,
Hogy elhigyjék mirólunk,
Nem földi-testi jókért
Barangolunk, azért is,
Hiszen a test a terhünk,
Az én hitem nagyobb már:
Hiszem, hogy mindenütt csak
Sajátunkat keressük!

ANYA:

Ámen -

PAP:

Legyen hát!

KÓRUS:

A megtartó Közösség
Formálja életünket,
És senki nem tagadja,
Hogy ez csak így, csak így jó!

HIVATALNOK:

Megmondtam már nem egyszer,
S a népek nem tanulnak,
Hogy mindig a legelső
Az állam, s újra látom,
Hogy nem hisznek nekem még!
A kósza-bócsa pappal
A nagy titkot keresnék,
S mivelhogyan nem találják,
Az egyetlen megoldás
Csak ránk marad! - Megértem,
Akadnak balga dolgok,
Mikor mi sem segítettünk,
De hát a milliókban
Ritkán akad a szándék
Egyforma dallamunkra
Egyformán lélegezni -

APA:

Ön most nagyon erélyes?!

HIVATALNOK:

Ugyan miért ne lennék?
Jobb, hogyha én beszélek,
S ha már beszélek, akkor
Legjobb, ha úgy kimondom,
Ahogy van gondolatban.

APA:

Mi itt csak egyszerűek,
Alattvalók vagyunk, ha
Egy kissé nyájasabban
Szólnának, úgy bizonynal
Megértenénk szívünkkel,
Amit a jog parancsol.

HIVATALNOK:

Ez lári-fári! Engem
Tapasztalat tanított.
Térjünk a tárgyra!

APA: Itt van.**HIVATALNOK:**

Neve?

APA:
Kiss.
HIVATALNOK:
Kiss? De milyen?
APA:
Ilyen, ha látja!
HIVATALNOK:
Ilyen.
Utóneve?
APA:
Ja, János.
HIVATALNOK:
János. Neki, ma, jó ez?
APA:
Miattam örökölte,
Az asszony úgy találta,
Ha ez a név nekem jó,
Neki is jó lehetne.
HIVATALNOK:
Nincs nagy fantáziájuk.
Azóta, hogy az anyja
Önt a világra szülte,
Elmúlt egy emberöltő,
És mennyi-mennyi minden
Meváltozott azóta -
A név marad?
APA:
Maradhat.
ANYA:
Igen-igen, maradjon!
APA:
Én is gondoltam arra,
Hogy egy csinos görög név,
Achilleusz, Oresztész
Jobban találna rája,
S bizonynal érdekesnek
Tünteté a porontyot,
De gondolom, az élet
Kegyetlen szürkesége

Végül is jót nevetne
A vak különcködésen -
HIVATALNOK:
Lehet, hogy jót nevetne -
Az ön neve?
APA:
Ugyancsak
Kiss János.
HIVATALNOK:
Jó, beírom.
Az asszonyé?
APA:
Nagy Anna.
HIVATALNOK:
Nagy Anna? Így e két név
Nagyon jó párosítás!
Ha kell a karrierhez
Szójáték, már az itt van.
Gondoljon a jövőre,
Gondoljon folyton arra,
Hogy egyszer a tömegeből
Ki kell a fényre jutni!
Én már tudom, a névből
Tökét lehet szerezni,
De azt jól kell csinálni.
APA:
Véletlen összejátzás!
HIVATALNOK:
Ne higgye! Annyi minden
Látszik csak úgy, amíg a
Végén minden kitetszik,
Hogy látható okosság
Kavarta jól a kártyát.
APA:
Kártyázik?
HIVATALNOK:
Néha-néha.
Ez lelki kényszerűség,
Egy ilyen hivatalban,

Ahol néhány adattal
Kell folyton bíbelődni,
Hamar rájár a lélek
A változó örömré.

APA:

És mondja, mennyi éve
Forgatja itt naponta
A szürke anyakönyvet?

HIVATALNOK:

Már negyven éve elmúlt -
Úgy érzem, megtanultam
És néha jól csinálom -

APA:

Nézett-e már utána,
Hány híres és nagy embert
Tartalmaz ez a névsor?

HIVATALNOK:

Amíg győztem, figyeltem,
Nem is rossz szenvedéllyel
Pipáltam ezt meg azt is.
Bizony hogy tarka népség
Került magasra innen,
És mélyre is, ha mondom!
De már megundorodtam.
Itt még csak annyi látszik,
Hogy tehetetlen ésszel
És kajlán rugdalódzva
Keresnek a világban
Irgalmat, némi támaszt,
De már nagyobbra nőve
Sok itt a bűn. A rablók
És gyilkosok hadával
Itt-ott még szemben állnak
A rossz szemű tudósok,
A minden fajta önzés
Bitangjai, a lányok,
Az asszonyok, a testek,
A férfiak, a golyhók
Haszontalan seregben

Keresnek éjszakákat,
Amikben tönkre mennek,
Meg sem fizetve árát
Annak, hogy itt lehettek,
Vagy csak néhány garassal -

ANYA:

Ez innen mind kitetszik?

HIVATALNOK:

Most még nem! Volt időm még,
Mikor szemem kinyitva
Figyeltem, hány hiúság
Hogyan teremt hatalmat,
De most már semmi másról
Nem kíván tudni lelkem,
Csak ez a kötelesség,
A jog a hivatalban,
Suhogtat, mint a korbács,
És én jövök naponta,
Beírom új nevekkkel
Az újabb sorsokat, ha
Szépen elémbe hozzák,
Ahogy a jog kiszabja,
Elszámolok szelíden
Minden beírt adattal,
Bár ettől szebb se, jobb se
Leszek és lesz a sorsom -

ANYA:

Miért teszi? A nyugdíj
Nem lenne jobb e jognál?

HIVATALNOK:

Ne mondja! Már akartam
Többször is elvonulni,
De főnököm, a vaksi,
A kérvényt visszadobta,
Mindig mondván a választ:
Meghalsz, ha nem csinálod!

APA:

Sajnálom önt, de lenne
Kérdésem.

HIVATALNOK:
Mondja bátran!
APA:
Miért oly feltűnően
Piszkálja a fülét?
HIVATALNOK:
Ja?
Öröm, hogy észre vette.
Nem a lapátfülemmel
Van baj, de néha viszket,
Meg is kell azt vakarni,
Ám itt inkább az ujjam
Kívánja ezt a munkát.
APA:
Hogy-hogy?
HIVATALNOK:
A száraz ujjak,
Ha nem kenik, kenik meg,
Csak szárazon, kenetlen
Dolgoznak, biz leállnak,
A szárazság okából -
APA:
Úgy érzem, félig értem,
Ha meg nem sérteném, most
Nincs nálam annyi, és ha -
HIVATALNOK:
Csak hagyja! Ismerem már
A kezdőket! Mutatni
Kell, kellő szorgalommal
Nevelni kell a népet,
Magát is megtanítom
Egy-két könnyebb fogásra
És némi bölcsesetre,
Amelynek haszna nyilván
Meglesz zsebében keresztül -
APA:
Ne mondja! Itt, ma, önnél
A bölcsélet alapja
A fülzsír és a mozgás,

Ahogy a mocskos ujj
Piszkál lapát fülében
S utána úgy cselekszik,
Oly félreérthetően,
Mint nagy csalók a vásár
Mélyében?
Hivatalnok:
Ó, a képlet
Nem olyan egyszerű! Lám,
A mozgást félreértik!
Panaszkodom, az ujjam
Bedugom a fülembe,
Mert mondom, kenni kéne,
Aztán rámront a kérdés,
Hogy itt, ma, épp a fülzsír
A bölcsélet alapja?
Ki lát a két szemével
A titkok fenekére?
PAP:
A szóból én is értek.
HIVATALNOK:
Hát persze, értsen is, mert
Különben ráfizetne!
APA:
Hogy-hogy?
HIVATALNOK:
A nagy tanulság,
Szerelmetes barátom,
Hogy minden kósza jelzés,
S valamiért elindul -
APA:
Ön pénzt akar?
HIVATALNOK:
Valóban.
APA:
De hisz ez kötelesség?
HIVATALNOK:
Ki mondta, hogy nem az, de
Azt senki meg se tiltja,

Hogy rendes utitársak,
Akiket balga végzet
Egymás mellé lapátolt,
Az érdek jó okából
Egymás szavát ne értsék?
APA:
Én önt megvesztegessen?
HIVATALNOK:
De ronda szó, barátom!
Ha jobban megfigyelne,
Mindjárt megértené, hogy
A kölcsönös előnyök
Szerény kelléke mellett
Itt most mindenki jól jár -
APA:
Hogy érti ezt?
HIVATALNOK:
Barátom,
Jól tudja, tisztem anyyi,
Hogy én a kisfiúnak
Adatait beírtam
E tarka-barka könyvbe?
No már most, tudja azt is,
Beírhatom rohanva,
Beírhatom csak-éppen,
Beírhatom lazábban,
Kímélve az erőmet,
De írhatom be úgy is,
Hogy aki rája olvas,
Fel is figyeljen arra,
Minő nemes vonallal,
És mekkora tudással
Írták a kisfiúról,
Amit beírtak -
APA:
És az
Mit ér ma, hol, mi lesz majd
Az a különös érték?
HIVATALNOK:

Bizony tapasztalatlan,
Nagyon tapasztalatlan
Ember beszélhet így csak!
Ezért újból tanítom.
E közkönyv itt ezerszer
Ezer ember kezében
Forog, hiszen az állam
Az induló adattól
Elkezdve már kíváncsi.
Csak innen kérdezik meg,
Kiss János hol, mikor, mért
S egyáltalán: születve
Volt, van, lehet, lehetne -
Megérti ezt, barátom,
És akkor, jó-barátom,
Kutatva nagy szemekkel
Látják az én betűim,
Betűimen keresztül
Látják, mi a valóság,
Hogy én, kis hivatalnok,
Már én is észre vettem,
Már akkor észre vettem,
Hogy itt, ez a kis ember
Valódi különösség,
Mert olyan szép betűkkel
És nagy harmóniával
Írtam be a nevét a
Csodás kis rubrikába,
Minthogyha már az első,
Komoly találkozásnál -
GYERMEK:
Oá- oá- oá- -a
Ezek itt mit keresnek?
HIVATALNOK:
Komoly találkozásnál
Feltűnt, feltűnt, de feltűnt
A rendkívüliség, mely
A csillagok futását
Kitolja a helyükről -

ANYA:
Én ezt nagyon nem értem!
HIVATALNOK:
Ha ismételni kell, hát
Legyen, bár nem szeretném,
Ha kerge szavaimnak
Maradna folytatása -
APA:
Megint piszkálja?
HIVATALNOK:
Ember,
Én mindaddig jelezném,
Hogy száraz ujjaimmal,
Kenés nélkül a munka
Gyatrán megy, míg a végén
Valahogyan megértik -
ANYA:
Nem hallod, hány előnyről
Győzött meg jó szavakkal?
HIVATALNOK:
Az asszonyok a szóból
Hamarabban megértik
A szándékot - Ha tudnám,
Hol áll a pénz önöknél,
A pénz meg más egyéb is,
Talán a szószedettel
Másképp bánok -
ANYA:
De János?!
Nem érted, mit, miért mond?
APA:
De értem -
ANYA:
Akkor add hát!
HIVATALNOK:
Ha félre értenének,
Sajnáltnám, szégyenemben -
APA:
Amennyi jár, megadtuk!

ANYA:
De a jóindulatnak
És ilyen bölcsességnek
Hogyan tudsz ellenállni?
APA:
Bocsánat, hogyha még egy
Kérdésem lenne!
HIVATALNOK:
Kérem!
APA:
Tegyük fel, hogy beírta
A jog szerint a gyermek
Minden törvény szerinti
Ismertető adatját,
Tegyük fel, hogy fizetnék,
Mert rendkívüli módon,
A szépség és okosság
Szokatlan sok jegyével
Különböztet, s ha mégis
Mégis és mindhiába?
HIVATALNOK:
A sors csapása ellen
Én sem tudok perelni!
APA:
És hogyha nem fizetnék?
HIVATALNOK:
A könyv nálam marad meg,
A könyvön néha folt is
Csapódhat le -
APA:
Csapódhat,
S netán az eltakarja
A szépség és okosság
Fizetetlen levését?
Eltünteti esetleg
A nevet is, az élet
Egész, konok levését?
HIVATALNOK:
Véletlenek szokása,

Hogy néha bajt okoznak.

APA:

Ha most önt feljelentem,
Mert nemcsak visszatetsző,
Hogy árulja hatalmát,
De megaláz, ahogy kér?

ANYA:

Ne bánts meg a hatalmat!

HIVATALNOK:

Már számítottam erre!
Mert forr a vér agyában,
Titokban majd megőrül,
Legjobban azt szeretné,
Ha rendőrért rohanna,
Hogy engem feljelentsen,
És úgy tart bűnözőül,
Hogy meg se magyarázza
Belül, önnönmagának,
Hogy mit és mért nem ért meg.
Fel sem teszi magának
A kérdést, mit tehetne,
Mit tenne a helyemben
Itt, a hatalmi joggal?

ANYA:

Ne izgasd ellenünk most,
Ő itt mégis hatóság!

HIVATALNOK:

Ne szóljon, asszonyom, mert
Kioktatom a férjét!

APA:

Ha azt hiszi, kioktat,
És félelmemre gondol,
Téved nagyon!

ANYA:

De, János,
Vigyázz jobban magadra,
Ha tudnád, közhelyen vagy
S a közhelyen az állam -

HIVATALNOK:

Az államé a közhely,
Így is meg úgy is - így van!

APA:

Ja, persze, néha botlok.

HIVATALNOK:

Nem tesz semmit! Tehát én,
Ha értem feltevéset,
Mely ujjaimra céloz,
Hagyom megvesztegetni
Magam, sőt - úgy találja! -
Még kérem is az árát
Olyasminek -

APA:

No, hagyja!
Minket nem érdekel már,
Hogyan, miről szaval még!

HIVATALNOK:

De engem súllyal érint,
S ezért a semmiségért
Most én tartóztatom fel!

APA:

Ön feltartóztat engem?

HIVATALNOK:

Hogy nem tartóztatom le,
Annak ma s itt különben,
Kizárólag a forma
Lehetne akadálya.

APA:

Magának az a dolga,
Hogy jól belajstromozza
Az új embert s tovább nincs,
Mint ember és hatóság!

ANYA:

János, ne így, gorombán!
A gyermek rajtaveszthet -

HIVATALNOK:

Már régen rajtavesztett,
Mert ilyen apja támadt!

APA:

Még sérteget?!

HIVATALNOK:

Az állam

Nem sérteget, ha mond is

Bármit, megállapít csak!

APA:

Nem állok szóba önnel!

HIVATALNOK:

Különb vagyok magánál!

Mert én most szóba állok

Önnel, sőt megtanítom,

Hogyan szeressen élni,

Ha mégis azt akarná,

Hogy állami keretben,

Az állami jogokban

Nyugalmát megtalálva

És folyton biztosítva

Eljusson önmagához!

APA:

Micsoda képtelenség!

ANYA:

Ne sértsd meg, árt, ha árthat!

HIVATALNOK:

A férje ért, ha érthet,

Ezért hát újra kezdem.

Az élet nagy gyakorlat.

Az ember el se kezdi,

Máris választ, kiválaszt.

Nem is hiszi, hogy éppen

Úgy választ már, ahogy kell.

Nem is kívül, belülről,

Választ nagy kényszerekkel.

Azt mondják, képtelenség,

De én tudom, hogy így van,

Mindenki azt a pályát

Futhatja be, amerre

Belül történt a döntés -

Az ön foglalkozása?

ANYA:

Ő szellemi-önálló -

HIVATALNOK:

Az ilyen lagymatagság

Valóban jellemezné,

De nem bántom. Ha ért majd,

Úgyis helyben hagyólag

Bólint minden szavamra!

APA:

Gerinctelen pojáca!

HIVATALNOK:

Vigyázzon, meg ne hallják!

Ha én most áthelyezném

Személyemet önébe,

Lehet, hogy én is ezt, így

Látnám, hinném, amint ön.

Azt mondanám magamról

Az államit gyalázva,

Aki a hivatalban,

A hivatala mellett,

Közvetlen közelében

Közérdekű hatalmát

Levetve, mint magános,

De még kevés hatalmát

Hordván magán, a pénzért

Olyasmi félszeg árut

Kínál, ígér, mutat fel,

Aminek nincsen ára,

Azaz hogy nem lehetne,

- Nos, itt jön a gyakorlat!

A szakmát megtanultam,

Én játszom a hatóság

Szerepét évek óta

S rájöttem, hogy a száraz

Tudás, hatalmi érdek

Engem nem szórakoztat,

Valami más, szeszélyes,

Izgalmas és az ésszel

Megfogható, valóban

Okos, kis mozdulat kell,
Amellyel én, a senki,
Jellegtelen fajankó,
De sámlimon felállva,
A néhány vak adattal
Foglalkozó halandó,
Talán kicsit kalandor,
Művészetet csinálnék,
Okos, kicsiny haszonnal,
Ami a tiszta műnek
Most és később se árthat!
APA:
Meséljen másnak ennyit!
ANYA:
De hagyd! Kezd érdekelni!
HIVATALNOK:
Mindig zavar, de nem baj!
A módszeremre térek.
Kis hely, ahol az üzlet,
Mármint ez a hatóság
Itt működik. Szerény is,
Szék, asztal, tinta, penna,
Pár négyzetméteren szűk
Világítás, a légkör
Nyomasztó, ronda akták,
Könyvek, lámpák, miegymás
És mindezek fölébe
Jövök be én, a fontos,
Az államhivatalnok.
APA:
Kit érdekel e szecska!
ANYA:
Hallgasd meg, hátha értjük!
HIVATALNOK:
A polgár jön, fogadnom
Illik a köszönését,
Meggérdezem, ha nem szól,
Mi kéne, bárha tudja,
Hogy én tudom, hogy ő is

Csak tudja, hogy nekem mit
Kell tudnom. - Így ezért a
Félszegség óhatatlan
Elszáll, hogy a varázslat,
És a pocsék remeklés
Kezdődhessek. A pár szó,
Amit közben kimondok,
Kutatgatás, a szonda,
Hogy ügyfelem mit érthet,
Mit gondol, és ha gondol
Egyáltalán, hová visz
A gondolat-világa.
APA:
Megyünk, nem érdekel!
ANYA:
Vájj,
Úgy érzem, értem őt.
HIVATALNOK:
Ha
Zavarnak, nem csinálom.
ANYA:
Folytassa, már kívárujuk!
A rokonok, ha jönnek,
Megmondjuk, ez a fontos!
HIVATALNOK:
Köszönöm, önben értő,
Mély szív lakik. Tehát most
Ott tartottam, hogy engem
A vendég és a polgár,
A gondolat-világa
Csiklandoz. Épp ezért a
Legjobbik pillanatban
Egy félszeg mozdulattal,
De már jól érthetően,
A ritmusból kilógva
Teszek-veszek - az ujjam
Csodálatos szereplő -
Szememmel rácsapok, ha
Megérti, ahogy én a

Játszmát játszottam. Ó, a
Kíméletlen csalódás
Elővesz néha engem,
Mikor az átlagember,
És átlagon aluli
Kegyetlen tompasága
Nem engedi a játszmát
Folytatnom. Itt, önöknél
Bevált a számításom,
Haraptak, Istenem, hogy
Haraptak, mint a hal, ha
Lógatják a zsinóron
A felszerelt csalétket.

APA:

Teszi, hogy jól nevéssen!?

HIVATALNOK:

Művészet ez, barátom!
Teszem, hogy megfigyeljem,
Minő konok gyanakvás
Kíséri azt az embert,
Aki a hivatalra
Vállalkozik. Az arcát,
Egész kicsiny személyét
Állampolgári Röntgen
Világítgatja át, hogy
Csontjáig szűrve lássák,
Mi lenne benne szennye?

APA:

Talán nincs?

HIVATALNOK:

Lenne-lenne,
De mennyi van, adódik
A polgár csepp agyában,
Ahogy félig bevallva,
Egészen öntudatlan
Táplálja a gyanúját,
Amíg viszi odáig,
A szürke pulpitushoz -

APA:

Vizsgáztatott?

HIVATALNOK:

Talán nem.

APA:

Ha nem, miért csinálja?

HIVATALNOK:

Bölcsészlet ez, barátom,
S talán, mert így születtem.
Az elhatározástól,
Hogy szótlan, bamba írrok
Legyek, sok ok riasztott,
És végül is, ahogy ma
Munkámat megcsinálom,
Megnyugtat -

ANYA:

Haszna is van?

HIVATALNOK:

Csak annyi, hogy családom
Megéljen -

APA:

Szenvedélye?

HIVATALNOK:

Ezen kívül mi lenne?

A toll elszórakoztat,
Mert mindig úgy csinálom,
Hogy ne legyen unalmas -

APA:

És még meddig csinálja?

HIVATALNOK:

Amíg bírom, ha hagyják.

ANYA:

Ezen felül, a játék
Viszonylagos derűjén
Túl, hol, mi még a haszna?

HIVATALNOK:

Ki tudja, hol, ki és mit

Tanul tőlem, belőlem?

APA:
Ugyan, ugyan, ne mondja!

HIVATALNOK:
Köszönöm, ezt a pénzt is
Megszolgáltam, nem? Ezzel!

ANYA:
Nem baj. Jó szívvel adtuk!

HIVATALNOK:
Már látom, itt a népség,
A hön tisztelt rokonság.

APA:
Igen, végéhez értünk
A hivatalos ügynek.

HIVATALNOK:
Talán nem!

APA:
Ezt hogy érti?

HIVATALNOK:
Tehetnék feljelentést,
Mert tetszett vesztegetni -

APA:
Ha bizonyítaná is!
De már tudom, hogy önben
Valóban nagy a művész,
Aki nem is akarja,
Hogy kenjék, vesztegessék!

KÓRUS:
A megtalált Közösség
Lapos mindennapokból,
Megpróbált gondolatból,
Használt bádoglemezből
És rogyant ötletekből
Szárnyat szerkeszt magának,
S mikor már úgy találja,
Hogy szíve, ez a kis gép
Mozdítani akarja
Az alkotmányt, a percet
Megnyergeli, a munkát
Elvégzi századokra,

Hogy aztán újra minden
A régiben maradjon,
Ismét sokára várva,
Amíg a pillanat jön,
A sok mozgathatóból
Csinálni újra mindent,
Hogy az egyetlen egység
Nagy látszatát dicsérje
Tudattal, öntudatlan, -
De mindig balga hittel -
Mert hát hol is keresné,
Hitének tiszta nyitját?
Hol is, hol is találná,
Mikor szegény szemével
A gazdag rengetegben
Csak méterekre lát el?
Ámokfutók vagyunk csak,
A szélben ringatódzunk,
A vízben ringatódzunk,
Reményben ringatódzunk,
Minthogyha át akarnánk
Haladni önmagunkon,
Minthogyha azt se tudnánk,
Hogy árnyékunkon is csak
Lyukat keresve lépünk,
De nem lépjük keresztül.
Kutatjuk a szelekben,
Kutatjuk a vizekben,
Kutatjuk a reményben
A lélek áramát is,
A test mihaszna súlyát,
Háthogyha a szerencse
Valahol rátalálna
Az elveszett világra,
Az elveszett csodára,
Amelyről néha sejtjük,
Hogy még itt lenni kéne,
Ha másnak nem, hiánynak
Nagyon is lenni kéne,

Amelyből úgy kiürül
Az emberi pimaszság -

ELSŐ ASSZONY:
Hogy eddig várni kellett?!

ANYA:
A hivatalos ügynek
Nem mindig akkor és úgy
Van vége -

ELSŐ ASSZONY:
Jól van, értem,
Csak hát muszáj beszélni,
Ha néma csönd a várás.

ELSŐ FÉRJ:
Amíg a törpe muksó
Ezt a nevet beírta,
Ti mit csináltatok?

ANYA:
Hát,
Hogy is mondjam? Kivártuk,
És közben, mert idő volt,
Fecsegett és fecsegtünk,
Mert nem lehet az állam
Beosztott emberére
Haragudni azért csak,
Mert lusta és beosztott!

ELSŐ ASSZONY:
A férjed hogy viselte,
Amíg a rubrikákba
A pár nevet beírták?

ANYA:
Sürgette, mint ahogy már
A férfiak között ez
Finom szokás. A lába
A vad ritmust dobolta,
Amit a rádióból
Hallott még tegnap este.

APA:
Ne kérdezd! Annyi minden
Jut ilyenkor eszembe,

S ez a számár, miféle,
Csak úgy, a mi időnket
Úgy lopta, mintha minket
Sorsoltak volna - néki -

ELSŐ ASSZONY:
Majdnem hogy elfelejtem,
Hoztunk a kicsikének
Ajándékot!

ANYA:
Köszönjük!

ELSŐ FÉRJ:
Mint jó keresztapának
Tiszttem, hogy bármi módon,
Mindig elősegítsem
A gyermek épülését,
A gyermek ápolását,
Ezért előbb az anyját,
Az anyja lelke-testét,
A hangulat szokását,
Az illő alkalomnak
Igézetes levését
Ápoljuk szorgalommal
És egy kevés itallal!

APA:
Köszönjük!

ANYA:
Azt hiszem, hogy
Mikor az agyatokban
Valami jó fogamzik,
Adózás és ajándék,
Nincs más elképzelétek,
Csak ami jó tinéktek -

ELSŐ ASSZONY:
A férfi mindig önző,
Mindig magára gondol,
A testi vágy riasztja,
Még akkor is, ha lelke
Netán tovább cipelné -

APA:
Ne légy most ünnepélyes!

ELSŐ ASSZONY:
És nyújtsd már a virágot!
Még azt hiszik, hogy ennyi
Lapos modortalanság
Mégfér önérzetemmel!

ANYA:
Köszönjük! És ha itt a
Lajstromba most belépett
Állampolgár felé is
Vetnétek már figyelmet,
Kiss János megköszönné -

APA:
Kiss János juniornak
Szólítanánk, ha mondom!

GYERMEK:
Oá- oá- oá- a—
Hogy bennem mit keresnek?

ELSŐ ASSZONY:
A junior, a kedves -

APA:
A senior?

ANYA:
No hagyjuk!
Talán elképzeled még,
Hogy szívünket kiöntjük
A boldogan elomló
Szerelmes vallomással?

ELSŐ ASSZONY:
A junior, a kedves
Egy ilyen társaságban
Hogyan tud megnyugodni,
Hogyan fog öltre menni,
Ha majd az apja hívja,
Ha majd az anyja kéri,
Ha majd az életével
Majd önmaga csatázik?

ELSŐ FÉRI:
Romlatlan még, szegényke
Nem ismeri az asszony
Makacs kedveskedését,
Hogy bármi hangulatban
Bűbájjá kell meredni -

APA:
Mert nagy parancs az illem.

ELSŐ ASSZONY:
No, persze megkapaszkodsz
Minden kis szalmaszálban,
Hogy ellenünk csinálhass
Akármit! Tegnap is csak
Hallom, hogy a szalonban
Utánam szólsz, de úgy, hogy
Nem a fülem, a szívem
Karcolta meg a hangod!

ELSŐ FÉRI:
Karcolta? Hallod? Ó, lám,
Hogy minden férfi ilyen,
Elnyűvi az imádott,
A drága feleséget,
Aki nagy áldozatra
Termelte önmagát és
Nem tudni, hogy miért él?

Anya:
Ne bánts! Most ő a vendég,
S ez egyszer azt szeretném,
Ha a szelíd barátság
Derűje udvarolná
Az én kicsi porontyom -

ELSŐ ASSZONY:
A pap, a hivatalnok
Hogyan szerezte-adta
A hivatalos áldást?

ANYA:
A pappal én beszéltem,
Akartam tudni mindent,
Amit úgy általában

Mi, asszonyok, szeretnénk
Jól tudni - Ő hadarta,
Hogy így meg úgy, az Isten
Titokzatos világát
Nagyon kevesen értik,
Vajúdni kell, vajúdni,
Hogy addig bárki, bárhogy
Elérjen, s mondta azt is,
Hogy a komoly, a végső
Dolgok már, itt, a bölcső
Legalsó kezdeténél
Nagyon is nyitva állnak.

ELSŐ ASSZONY:
És hitted is, amit mond?

ANYA:
No nézd, a mi korunkban,
A mi romlott körünkben,
Mikor a sok megérett,
Éretlen és lehullott
Tudás folyton zavarja
A szellemet, a lelket,
Már senki nem ígéri
Meváltónak tudását,
De most az egyszer érzem,
Hogy ez a pap, amit hisz,
Talán maga is éli,
És ez derűs hatással
Bevonta azt a percet,
Mikor az égi áldást,
A földi vak kezekkel
A kis gyermekre mérte.

APA:
No, persze, hol van az még,
Hogy ebben a gyerekben
A végső dolgokon túl
Akármit is keressünk -
A részletek, az apró
Kidolgozás a művön
Most kezdődik csupán csak!

ANYA:
Megvan, nagyon örülünk,
Miénk és annyit érzünk,
Hogy most oda nem adnánk
Már senkinek!

ELSŐ ASSZONY:
Valóban
Ez itt a tiszta érzés,
Remélem, bennem is jön
Valamikor hasonló!

ELSŐ FÉRI:
Az ördögöt a falra,
Mi még rendelkezünk a
Kivárható idővel!

ANYA:
Kivárható idő - haj!

APA:
Bevárható idő tán!?

ELSŐ FÉRI:
Mi volt a hivatalnok
Szertartásán a szépség?

APA:
Ez a kis hivatalnok?
Ez sokkal összetettebb,
Izgalmasabb, nagyobb volt
Kis prédikátorunknál!
Az ember el se hinné,
Mikor és mennyi mindent
Láttattat a világból
Ez a tintás szerénység,
Ez a sokat tapasztalt,
Szertartásos konokság!

ANYA:
Képzeld, ez a bolondos
Vitatkozott -

APA:
Bizony csak!
A nyüzge hivatalnok
Rossz lelkiismeretről

Szavalt, s habár beszédén
Uralkodott az okság,
Azért majd egyszer újból
Megkérdzem, mit értett
Néhány jobb passzusában.

ANYA:

Most hagyjuk őket! Itt van
Az én kicsiny porontyom!

ELSŐ ASSZONY:

Vajon mi lesz belőle?

ANYA:

Ki tudja?

ELSŐ FÉRJ:

Szép az arca,
A koponyája csúcsos,
Jó jel, hogy nincs nagy orra,
Az ökle úgy szorul meg,
Mint a diótörőnek -

APA:

Nem látunk a jövőbe,
De mindent megteszek, hogy
Szerény és engedelmes
Állampolgára lenne
A megkapott hazának.

ELSŐ FÉRJ:

Bizony, az is a sors egy
Áldása vagy csapása,
Hogy nem lett bantunéger,
Vagy eszkimó a jégen -

ANYA:

Ha ilyen gondolattal
Viaskodunk, a félés
Még most is úgy elővesz -

ELSŐ ASSZONY:

Tiéd és ez a fontos!
Mi meg a jóbarátság
És szeretet jegyében
Segítünk néktek annyit,
Amennyi kell a jóhoz,

És ember lesz belőle -

ANYA:

Csak azt nem érthetem még,
Hogy én hordoztam eddig,
A teste testem, elvált,
A vér a vérem, elvált,
A létezése elvált,
Belőlem, általam lett,
És mégis, máris olyan,
Minthogyha ellenemre,
Vagy tőlem idegenként
Saját-magának élne?

ELSŐ ASSZONY:

Mért gondolod, hogy így van?

ANYA:

Ha alszik, nézem arcát,
Még benne semmi nincsen,
Ami magasba törne
Érzéssel, értelemmel,
De lélegzése dallam,
Vadabb, mélyebb enyémnél,
Ha a haját simítom,
Nem érzem azt, amit már
Úgy vártam és akartam
A forró képzeletben -

ELSŐ ASSZONY:

Mit vártál és akartál?

ANYA:

Talán emberfelettit,
Hogy egy nagy jelenésben
Kiteljesül az álom,
Ahogy álmodtam egykor
Az emberré levésről -
Most minden mintha szürkébb,
Most minden mintha kékebb,
Most minden mintha forróbb
Maradna, mint ahogy volt
A várás kínja közben.

ELSŐ ASSZONY:

Ahogy van, úgy fogadd el!

ANYA:

Szeretném tudni róla,
Hogy mekkorára nő meg,
Mi lesz első önálló,
Keserves mondatában,
Mikor az értelemmel
Tagoltan, jól kimondja
A tiszta szeretetnek
Hangját, ölelve engem -

ELSŐ FÉRJ:

Hogy mekkorára nő meg,
A gondotok, a sors is.
Erővel, tartalommal
Legyen tele a teste! -

ANYA:

A forma mit se számít?

APA:

A forma is nagy érték!

ELSŐ ASSZONY:

Már majdnem elfeledtük,
A forma is csak érték!

ELSŐ FÉRJ:

A forma nagy-nagy érték,
Nem is lehet feledni,
Hiszen a láthatóban
A szem gyönyörködését
Nagy sokszor kutatjuk.

MÁSODIK ASSZONY:

Talán elkésve jöttünk,
De gondolom, várja
A kis jószág a vendég
Jószándékát!?

ANYA:

Ugyan hát!

MÁSODIK FÉRJ:

Fogadjátok baráti
Érzelmek jeléül
Az apró semmiséget,

Gondoltuk, ennyi tőlünk,
Nektek!

MÁSODIK ASSZONY:

Igen -

ANYA:

Köszönjük!

APA:

Köszönjük, ó, de kedves!

MÁSODIK ASSZONY:

Tudjuk, hogy sok rokonnal
Együtt nekünk is úgy kell
Éreznünk és akarnunk,
Hogy majd magasra nőjön
A gyermek -

MÁSODIK FÉRJ:

Így akarjuk!

ANYA:

A mélység és magasság
Határait kimérni
Nem a mi szürke gondunk,
De jól esik a szívnek
Figyelni, mennyi összhang
Adódik és sugárzik
A jól bevált szokásból -

APA:

Sokan, sokféleképpen
Érkeznek el idáig,
Sokféle érzélemmel,
De innen már sietnek
Tovább, hogy az önálló
Élet kis látszatával
A vén időt, a percet
Termékennyé tegyék.

ANYA:

Ha

Megengedi a sorsuk.

ELSŐ FÉRJ:

Inkább igyunk a gyermek
Egészségére!

APA:

Persze!
Valóban ez a fontos!

ANYA:

Nekünk, az asszonyoknak
Ne öntsetek! A józan
Derű és egyszerűség
Legyen kevés jutalmunk,
Hogy eddig eljutottunk,
És hogy tovább mehessünk!

ELSŐ ASSZONY:

A legszebbik erényét
Dicsérem az anyának,
Aki megérti sorsát,
És hittel, félelemmel
Keresné kisfiának
Ma az egész jövőjét,
Akárhol, ha találná,
És bármit adna érte.

MÁSODIK ASSZONY:

Aki a testet adja,
A testnek adna mást is,
A lelket is megadná,
Magáéból, s halálán
Meváltva az ajándék
Akármilyen nagy árát,
Ezért nagyon akarjuk,
Hogy ő maga keresse
A legtisztább megoldást
Magának és fiának -

KISLÁNY:

Anyám üzente, nem jön,
Nem érezné magát jól,
Mert néki látni kéne,
Hogy most egy olyan ember
Örül egy másik asszony
Kenetlen magzatának,
Akit valaha régen
Még jellemesnek ítélt.

KÓRUS:

Ne szóljon senki rája!
Hiszen a cseppnyi bajból
Szavak hátán viharrá
Dagad a szemtelenség,
S hiszik, hogy a szabadság
Kínálja pár falatját -

FIÚ:

Apám üzente, nem jön,
Mert az elvált anyámat
Féltékeny, vad rohammal
Most fogja tönkre verni -

KÓRUS:

Ki mondja a valót?
Ki érti igazabban,
Hogy mit kell, mit lehetne,
Mit nem lehetne tenni?
Szokás segít vagy unt jog?
Ki tud kifogni rajta,
Hogy ilyen a cselekvés?
Ki tud kifogni rajtuk,
Mért lesznek ilyenekké?
Akárhogyan is indul,
Akár hogy is szakad meg
Az élet, ez a titkos,
Csodálatos varázslat,
A legszebb pillanatból
Csak úgy kihull a nagy láng,
Mint bármi szürkeségből,
De a bűnös halandó
Kívánja, hogy a fénytől
Újabb erőre kapjon,
Hogy könnyebben viselje
A harcot és a munkát
Magában, önmagáért -

GYERMEK:
Oá- oá- oá- a—
Micsoda szép jövő vár?!

(1962.)

Impresszum:

*Szerzői kiadás
Minden jog fenntartva
ISBN: 963 650 031 2*

*Nyomatott a Radó Nyomdában, 3300 Eger, Balassa u. 30.
Tel.: 36/427-084, 314-084, Fax: 36/428-084 ct.: Radó István*